KIRK KERE MÂŞALLAH

Aslında kırk bin kere mâşallah demek daha münasib olur. Risale-i Nur Külliyatında Kırk üzerinde çok durulmaktadır. Âdeta eskilerde kırk-lar-yediler gibi,bu zamanda da tezahür eden kırk esrarı üzerine cereyan eden olaylar bir tesadüf olmayıp,tam bir kasdın tezahürüdür.Bu âyetlerde ve hadislerde de böyledir.

Fir'avunun kırk tane dünyaca meşhur sihirbazının Hz.Musa'ya karşı yenilerek müslüman olmaları...

Kur'an-da:bakara.51,maide.26,araf.142,ahkaf.15,

Yahudilerin kırk yıl tih çölünde dolaşıp,Hz.Musa'nın onların yeni yetişen nesillerini kırk yıl eğittikten sonra Kudüse gidip fethetmesi...

Hadisde belirtildiği üzere bazı;" Bazı melaikeler bulunur, kırk başı veya kırkbin başı var. Her başta kırkbin ağzı var, herbir ağızda kırkbin dil ile, kırkbin tesbihat yapar."İfade edilir.(S.164,513-514,M.353,Ş.263,499,505,Ks.94-96,181,263,E.II/124,St.166,T.315,599)

Hadis-i şerif, mutasavvıfların üçler, yediler ve kırklar gibi değişik isimlerle andığı gayb erenlerinin mesnedi sayılmıştır: "Bu ümmetin içinde İbrâhim tabîatı üzere kırk, Mûsâ tabiatı üzere yedi, Îsâ tabiatı üzere üç, Muhammed fıtratı üzerebir kişi bulunur. Bunlar derecelerine göre halkın efendisi sayılır." (bk. Keşfu'l-hafâ, I, 24; krş. İbn Hanbel, I, 112, V, 322, VI, 316)

Ebced hesabıyla bazı sırların kırk içerisinde gizli olması...

Risale-i Nur'da mükerrer olarak Kur'an-ı Kerim-in Kırk vecihle mu'cize oluşunun isbatı zikredilmektedir.(S.62,88,242,244,309,366,445,522,735,786,M.91,181,192,203,206,217,382,405-406,L.225,Ş128,134,220,240,247,275-276,625,709,Ms.30,230,267,Ks.174,E.I/178,II/235,St.85,97,121,T.451)

“otuz-kırk surelerin başlarında bütün kat'iyyetle hakikat-ı haşriyeyi kâinatın en ehemmiyetli ve vâcib bir hakikatı olduğunu... gösterilmektedir.(S.98)

“Şehnaz-ı Çelkezî, kırk örme saç ile meşhur bir dünya güzelidir.(S. 225)

“Sen, yalnız şu ipe takılan tatlı konserve kutusuna bak.(Haşiye-16) Eğer onun gizli matbaha-i mu'ciznümasından çıkmasa idi, şimdi kırk para ile aldığımız halde, yüz liraya alamazdık.(Sözler 287)

“Yani: Mevlâna Câmî'nin dediği gibi; "Hiç yazı yazmayan o ümmi zât, parmak kalemiyle sahife-i semavîde bir elif yazmış; bir kırkı, iki elli yapmış." Yani; şakktan evvel, kırk olan mime benzer; şakktan sonra iki hilâl oldu, elliden ibaret olan iki nuna benzedi. (Sözler 309)

“O yolculuk ise; âlem-i ervahtan, rahm-ı maderden, gençlikten, ihtiyarlıktan, kabirden, berzahtan, haşirden, köprüden geçen ebed-ül âbâd tarafına bir yolculuktur. O altmış altun ise, altmış sene ömürdür ki; bu vakıayı gördüğüm vakit kendimi kırkbeş yaşında tahmin ediyordum. Senedim yok, fakat bâki kalan onbeşinden yarısını âhirete sarfetmek için Kur'an-ı Hakîm'in hâlis bir tilmizi beni irşad etti. (Sözler 326)

“Alâmet-i Kıyametten olan Deccal hakkında hadîs-i şerifte "Birinci günü bir sene, ikinci günü bir ay, üçüncü günü bir hafta, dördüncü günü eyyam-ı saire gibidir. Çıktığı zaman dünya işitir. Kırk günde dünyayı gezer." rivayet ediliyor.

(Sözler 344)

“Kırk günde gezmesini de, merkebi olan şimendifer ve tayyare halletmiştir. Eskiden bu iki kaydı muhal gören mülhidler, şimdi âdi görüyorlar!..(Sözler 345)

“ onlara Cenab-ı Hak tarafından verilen maldan hem bereket, hem fakirlerin hased vE beddualarından kurtulmak için, ya on'dan veya kırk'tan birisini kendi fakirlerine vermek ağır bir şey midir ki, emr-i zekatı ağır görüp İslâmiyetten çekiniyorlar? Bunların tekzibleri ehemmiyetsiz olmakla beraber, hakları tokattır. Cevab vermek değil...

(Sözler 388)

. Bir kısmı yirmi ve otuz ve kırk ve altmış, hattâ seksen cild olarak muhakkikler tarafından yazılan yüzbinler tefsirler, Kur'anın câmiiyet ve hârikıyet-i lafziyesine kat'î bir bürhan-ı bahirdir. (Sözler 395)

“Kur'anı tefsir eden ve bir kısmı otuz-kırk hattâ yetmiş cild olarak birer tefsir yazan yüksek zekâlı müdakkik binler mütefennin ülemanın”eserler vermesi..(S.449)

“İşte bundandır ki, kırk dakikada bir sahabenin kazandığı fazilete ve makama, kırk günde, hattâ kırk senede başkası ancak yetişebilir.(Sözler 491)

“Üçüncü Vecih: Fazilet-i a'mal ve sevab-ı ef'al ve fazilet-i uhreviye cihetinde sahabelere yetişilmez. Çünki nasıl bir asker bazı şerait dâhilinde, mühim ve mahuf bir mevkide, bir saat nöbette, bir sene ibadet kadar bir fazilet kazanabilir ve bir dakikada bir kurşunu yemekle, en ekall kırk günde ancak kazanılacak velayet derecesi gibi bir makama çıkıyor.

(Sözler 493)

“Evet nasıl mîrî malından kırk parayı çalan bir adam, bütün hazır arkadaşlarına birer dirhem almasını kabul ile hazmedebilir. Öyle de "Kendime mâlikim" diyen adam, "Herşey kendine mâliktir" demeye ve itikad etmeye mecburdur.

(Sözler 538)

“Her zîkalb ve kâmil veli, seyr ü sülûk ile, arştan ve daire-i esma ve sıfâttan kırk günde geçebilir.

(Sözler 572)

“Kendi verdiği malından, kırkından ya onundan birini zekat istedi.(Sözler 715)

“Kıymetli kardeşlerim! Said Nursî kırk sene evvel İstanbul'da iken, "Kim ne isterse sorsun" diye, hârikulâde bir ilânat yapmıştır. (Sözler 753)

“Evet, üç aylık bir tahsili bulunan ve kırk seneden beri Kur'an-ı Kerim'den başka bir kitabla iştigal etmeyen,

(Sözler 754)

“Hem istinsahını tamamlayacağım yeni te'lif edilen Nur Risaleleri var." diye düşünerek hapishane müdürüne, "Benim kırk gün sonra tahliye edilmem lâzım. Ceza müddetim daha bitmedi." der. Hesab ederler ki hakikaten böyledir, tekrar hapse koyarlar.(Sözler 767)

“Eskiden kırk günden tut, tâ kırk seneye kadar bir seyr ü sülûk ile bazı hakaik-i imaniyeye ancak çıkılabilirdi. Şimdi ise Cenab-ı Hakk'ın rahmetiyle, kırk dakikada o hakaika çıkılacak bir yol bulunsa; o yola karşı lâkayd kalmak, elbette kâr-ı akıl değil...(Mektubat 23)

“Evet onbeş yaşından kırk yaşına kadar, hararet-i gariziyenin galeyanı hengâmında ve hevesat-ı nefsaniyenin iltihabı zamanında, dost ve düşmanın ittifakıyla kemal-i iffet ve tamam-ı ismet ile Haticet-ül Kübra (R.A.) gibi ihtiyarca bir tek kadın ile iktifa ve kanaat eden bir zâtın kırktan sonra, yani hararet-i gariziye tevakkufu hengâmında ve hevesat-ı nefsaniyenin sükûneti zamanında kesret-i izdivac ve tezevvücatı, bizzarure ve bilbedahe nefsanî olmadığını ve başka ehemmiyetli hikmetlere müstenid olduğunu, zerre kadar insafı olana isbat eder bir hüccettir(Mektubat 27)

“Evet günde yüz para, belki kırk para ile yaşayan bir adam, başkasının minnetini almaz. (Mektubat 66)

“Hem şu tavuğun yazın çıkardığı küçük bir yavrusu vardı. Ramazan-ı Şerifin başında

yumurtaya başladı, tâ kırk gün devam etti. (Mektubat 68)

“İşte kırk sene sonra İslâmın en büyük iki ordusu karşı karşıya geldiği vakit, Hazret-i Hasan Radıyallahü Anhü, Hazret-i Muaviye (R.A.) ile musalaha edip, cedd-i emcedinin mu'cize-i gaybiyesini tasdik etmiştir.

(Mektubat 98)

“Hem Enes İbn-i Mâlik'in halası olan Ümm-ü Haram'ın hanesinde uykudan kalkmış, tebessüm edip ferman etmiş: (3- "Rüyâmda ümmetimin gazilerini gördüm. Tahtlarına oturmuş padişahlar gibi denizde savaşarak yollarına devam ediyorlardı." Buharî, Ta'bîr: 12; Cihad: 3, 8, 63, 75; İsti'zân, 41; Müslim, İmâret: 160, 161; Ebû Dâvud, Cihad: 9; Tirmizî, Fedâilü'l-Cihad: 15; Nesâî, Cihad: 40; İbni Mâce, Cihad: 10; Dârîmî, Cihad: 28; Muvatta', Cihad: 39; Müsned, 3:240, 264 ...; el-Elbânî, Sahîhu'l-Câmiü's-Sağîr, 6:24, no: 6620; el-Hâkim, el-Müstedrek, 4:556.)

Ümm-ü Haram niyaz etmiş: "Dua ediniz, ben de onlarla beraber olayım." Ferman etmiş: "Beraber olacaksın." Kırk sene sonra, zevci olan Ubade İbn-i Sâmit refakatıyla Kıbrıs'ın fethine gitmiş; Kıbrıs'ta vefat edip, mezarı ziyaretgâh olmuş. Haber verdiği gibi aynen zuhur etmiş.

(Mektubat 105)

“Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- ferman etmiş ki: -(1- Buharî, Cihad: 102,143, el-Mağâzî: 38; Müslim, Fedâilü's-Sahâbe: 34, 35; Müsned, 2:484, 5:333; Beyhakî, Delâilü'n-Nübüvve: 4:205.)deyip, "Hayber Kal'asının fethi, Ali'nin eliyle olacak." Me'mulün pek fevkinde ikinci gün bir mu'cize-i Nebeviye olarak Hayber Kal'asının kapısını Hazret-i Ali çekip kalkan gibi istimal ederek, fethe muvaffak olduktan sonra kapıyı yere atmış; sekiz kuvvetli adam, o kapıyı yerden kaldıramamış; bir rivayette kırk adam kaldıramamış.(Mektubat 107)

Hususan Tercüman-ül Kur'an olan Abdullah İbn-i Abbas ve Abdullah İbn-i Amr İbn-il Âs, bahusus otuz-kırk sene sonra, Tâbiînin binler muhakkikleri, ehadîsi ve mu'cizatı yazı ile kaydettiler. (Mektubat 113)

“Onuncu Misal: -Nakl-i sahih-i kat'î ile- Hazret-i İmam-ı Ali der: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Benî Abdülmuttalib'i cem'etti. Onlar kırk adam idiler. Onlardan bazıları bir deve yavrusunu yerdi ve dört kıyye süt içerdi. Halbuki umum onlara, bir avuç kadar bir yemek yaptı; umum yeyip tok oldular. Yemek eskisi gibi kaldı. Sonra üç-dört adama ancak kâfi gelir ağaçtan

bir kap içinde süt getirdi. Umumen içtiler, doydular. İçilmemiş gibi bâki kaldı.

(Mektubat 116)

“kırk defa hacceden ve kırk sene sabah namazını yatsı abdestiyle kılan, Tâbiînin azîm imamlarından ve çok sahabelerle görüşen, Taus denilen Ebu Abdurrahman-il Yemanî, (Mektubat 143)

“Tevatüre yakın meşhurdur ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, sahabe ve imana gelenler daha kırka vâsıl olmadan ve gizli ibadet etmekte iken dua etti: "Allahım, İslâmiyeti Ömer ibni'l-Hattâb veya Amr ibni'l-Hişâm (Ebû Cehil) ile aziz eyle."Bir-iki gün sonra, Hazret-i Ömer İbn-il Hattab imana geldi ve İslâmiyeti ilân ve i'zaz etmeye vesile oldu. "Faruk" ünvan-ı âlîsini aldı.(Mektubat 144)

Urve diyor ki: Ben bazı Kûfe çarşısında duruyordum, bir günde kırkbin kazanıyordum, sonra evime dönüyordum. İmam-ı Buharî der ki: "Toprağı da eline alsa, onda bir kazanç bulurdu."(Mektubat 145)

“Selman-ı Farisî, evvelce Yahudilerin abdi imiş. Onun seyyidleri, onu âzad etmek için çok şeyler istediler. "Üçyüz hurma fidanını dikip meyve verdikten sonra, kırk okıyye altun vermekle âzad edilirsin" dediler. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a geldi, beyan-ı hâl etti. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm kendi eliyle, Medine civarında üçyüz fidanı dikti. Yalnız bir tanesini başkası dikti. O sene zarfında, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın diktiği bütün fidanlar meyve verdi. Yalnız bir tek başkası dikmişti, o tek meyve vermedi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm onu çıkardı, yeniden dikti. O da meyve verdi. Hem tavuk yumurtası kadar bir altunu, ağzının tükürüğünü ona sürdü, dua etti, Selman'a verdi. Dedi: "Git Yahudilere ver." Selman-ı Farisî gidip o altundan kırk okıyyeyi onlara verdi; o tavuk yumurtası kadar olan altun, eskisi gibi bâki kaldı. İşte şu vakıa, Hazret-i Selman-ı Pâk'in sergüzeşte-i hayatının en mühim bir hâdise-i mu'cizekâranesidir. Muteber ve mevsuk imamlar haber vermişler.

(Mektubat 148)

“Ve ehl-i tarîkat ve velayete karşı, Kur'an bir deniz gibi daima temevvücde olan âyâtının esrarındaki i'cazını gösterir ve hâkeza... Kırk tabakadan her tabakaya karşı bir pencere açar, i'cazını gösterir.

(Mektubat 181)

“Kırk muhtelif tabakata ve ayrı ayrı insanlara, kırk vecihle Kur'an-ı Hakîm i'cazını gösterir veya i'cazının vücudunu ihsas eder. Kimseyi mahrum bırakmaz.

(Mektubat 182)

“Evet biz müsveddeyi yazıyorduk, Üstadımız da söylüyordu. Yanında hiç kitab yoktu; hiç müracaat da etmiyordu. Birdenbire gayet sür'atli söylüyordu, biz de yazıyorduk. İki-üç saatte, otuz-kırk, daha fazla sahife yazıyorduk. Bizim de kanaatımız geldi ki: Bu muvaffakıyet, mu'cizat-ı Nebeviyenin bir kerametidir.(Mektubat 196)

"Cenab-ı Hak, bir kısım maldan onda bir(Haşiye-1) veya bir kısım maldan kırkta bir(Haşiye-2), kendi verdiği malından birisini bizden istedi; tâ bize fukaraların dualarını kazandırsın ve kin ve hasedlerini men'etsin. Biz hırsımız için tama'kârlık edip vermedik. Cenab-ı Hak müterakim zekatını, kırkta otuz, onda sekizini aldı. (Mektubat 273)

Yani her sene taze verdiği buğday gibi mallardan onda bir. Yani eskiden verdiği kırktan ki: Her senede galiben ve lâakal ribh-i ticarî ve nesl-i hayvanî cihetiyle o kırktan taze olarak on aded verir. (Mektubat 273 *Haşiye 1)

“Altıncı Sualiniz: Sinn-i kemal itibar olunan kırk yaşında nübüvvetin gelmesi ve ömr-ü saadetlerinin altmışüç olmasındaki hikmet nedir?

Elcevab: Hikmetleri çoktur. Birisi şudur ki: Nübüvvet, gayet ağır ve büyük bir mükellefiyettir. Melekât-ı akliye ve istidadat-ı kalbiyenin inkişafı ve tekemmülü ile o ağır mükellefiyet tahammül edilir. O tekemmülün zamanı ise kırk yaşıdır. Hem hevesat-ı nefsaniyenin heyecanlı zamanı ve hararet-i gariziyenin galeyanlı hengâmı ve ihtirasat-ı dünyeviyenin feveranlı vakti olan gençlik ve şebabiyet ise, sırf İlahî ve uhrevî ve kudsî olan vezaif-i nübüvvete muvafık düşmüyor. Kırktan evvel ne kadar ciddî ve hâlis bir adam olsa da, şöhretperestlerin hatırlarına belki dünyanın şan ü şerefi için çalışır vehmi gelir. Onların ittihamından çabuk kurtulamaz. Fakat kırktan sonra, madem kabir tarafına nüzul başlıyor ve dünyadan ziyade âhiret ona görünüyor. Harekât ve a'mal-i uhreviyesinde çabuk o ittihamdan kurtulur ve muvaffak olur. İnsanlar da sû'-i zandan kurtulur, halâs olur.

(Mektubat 281)

“Ehl-i velayet nasılki seyr ü sülûk-u ruhanî ile, kırk günden tâ kırk seneye kadar bir terakki ile, derecat-ı imaniyenin hakkalyakîn derecesine çıkıyor.

(Mektubat 306)

“Bütün evliyanın sultanı olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm; değil yalnız kalbi ve ruhu ile, belki hem cismiyle, hem havassıyla, hem letaifiyle, kırk seneye mukabil kırk dakikada, velayetinin keramet-i kübrası olan Mi'racı ile bir cadde-i kübra açarak, hakaik-i imaniyenin

(Mektubat 306)

“Hadîs-i sahih ile nübüvvetin kırk cüz'ünden bir cüz'ü nevmde rü'ya-yı sadıka suretinde tezahür etmiş.

(Mektubat 347)

“âhiret kardeşim ve talebem vardı. Bana karşı haddimden çok fazla hüsn-ü zan ederek, büyük bir veliden himmet beklemek gibi bîçare benden meded bekliyordu. Birdenbire hiç münasebet yokken, Otuzikinci Söz'ü Burdur köylerinde oturan birisine mütalaa etmek üzere verdim. Sonra Hasan Efendi hatırıma geldi, dedim: "Şayet Burdur'a gidersen Hasan Efendi'ye ver, beş-altı gün mütalaa etsin." O adam gitmiş, doğrudan doğruya Hasan Efendi'ye vermiş. Hasan Efendi'nin eceli otuz-kırk gün kalmıştı. Gayet susamış bir adamın, âb-ı kevser gibi tatlı suya rastgelirken yapışması gibi; öyle de Otuzikinci Söz'e yapışmış, mütemadiyen mütalaa yapa yapa ve tefeyyüz ede ede, hususan Üçüncü Mevkıfındaki muhabbetullah bahsinde, tamamıyla derdine deva bulmuş ve bir kutb-u a'zamdan beklediği feyzi onda bulmuş. Sağlam olarak câmiye gitmiş, namaz kılmış, orada ruhunu Rahman'a teslim eylemiş (Rahmetullahi Aleyh).(Mektubat 358)

“Diğeri İstanbul'da kırk binler hemşehrileri içinde ve herkesle görüşebilir bir vaziyette bırakılmış. (Mektubat 363)

“Hem meselâ: Sırr-ı Kader ve cüz'-i ihtiyarînin halli için, koca Sa'd-ı Taftazanî gibi bir allâme; kırk-elli sahifede, meşhur Mukaddemat-ı İsna Aşer namıyla telvih nam kitabında ancak hallettiği ve ancak havassa bildirdiği aynı mesaili, kadere dair olan Yirmialtıncı Söz'de, İkinci Mebhasın iki sahifesinde tamamıyla, hem herkese bildirecek bir tarzda beyanı, eser-i inayet olmazsa nedir?

(Mektubat 372)

“Şu tevafukat ise; şuursuz yalnız on adedde bir-iki tevafuka sebeb olabilen tesadüfün işi olmadığı gibi, san'atta meharetsiz, yalnız manaya hasr-ı nazar ederek gayet sür'atle bir-iki saatte otuz-kırk sahifeyi te'lif eden ve kendi yazmayan ve yazdıran benim gibi bir bîçarenin düşünüşü dahi elbette değildir.(Mektubat 382)

“Şu ikinci kısım, kırk dakikada sür'atle yazılmasından, ben ve müsvedde yazan kâtib ikimiz de hasta olduğumuzdan, elbette içinde müşevveşiyet ve kusur bulunacaktır.

(Mektubat 404)

Fakat yirmi, otuz, kırk ihtimalden bir ihtimal ile havf etmek evhamdır, hayatı azaba çevirir."(Mektubat 415)

Türk Milleti, yalnız yirmi ile kırk yaşı ortasındaki gafil ve heveskâr gençlerden ibaret midir? (Mektubat 420)

“Bir lokma kırk paraya, diğer bir lokma on kuruşa. Ağıza girmeden ve boğazdan geçtikten sonra birdirler. Yalnız, birkaç saniye ağızda bir fark var. Müfettiş ve kapıcı olan kuvve-i zaikayı taltif ve memnun etmek için birden ona gitmek, israfın en sefihidir.

(Mektubat 476)

“²Evet o kadar acib fitneler ve dağdağa-i siyaset içinde, gece ve gündüzde Zeynelâbidîn gibi bin rek'at namaz kılan ve Taus-u Yemenî gibi, kırk sene yatsı abdestiyle sabah namazını eda eden çok mühim pek çok zâtlar, sırrını göstermişlerdir.

(Lemalar 31)

“Ehl-i zahirin kırk elli âyete hasretmeleri, nazar-ı zahirî iledir. Hakikatta ise binden geçer. Bazan bir âyette dört beş vecihle ihbar-ı gaybî bulunur.

(Lemalar 35)

“ Evet zîhayatın bedeninde şahm suretinde iddihar edilen rızk-ı fıtrî, hadd-i vasat olarak kırk gün mükemmelen devam eder. Hattâ bir marazın veya bir istiğrak-ı ruhanî neticesinde iki kırkı geçer. Hattâ bir adam, şedid bir inad yüzünden Londra mahpushanesinde yetmiş gün sıhhat ve selâmetle, hiçbirşey yemeden hayatı devam ettiğini, onüç -şimdi otuzdokuz- sene evvel gazeteler yazmışlar. Madem kırk günden yetmiş seksen güne kadar rızk-ı fıtrî devam ediyor ve madem Rezzak ismi, gayet geniş bir surette rûy-i zeminde cilvesi görünüyor ve madem hiç ümid edilmediği bir tarzda, memeden ve odundan rızıklar akıyor, baş gösteriyor. Eğer pür-şerr beşer, sû'-i ihtiyarıyla müdahale edip karışmazsa, her halde rızk-ı fıtrî bitmeden evvel, o zîhayatın imdadına o isim yetişiyor, açlıkla ölüme yol vermiyor. Öyle ise: Açlıktan ölenler, eğer kırk günden evvel ölseler, kat'iyyen rızıksızlıktan değildir. Belki "Terk-ül âdât min-el mühlikât" sırrıyla, sû'-i ihtiyardan gelen bir âdet ve terk-i âdetten neş'et eden bir illetten, bir marazdan ileri gelmiştir.

(Lemalar 63)

“İşte bu sırra binaen kırk gün ekmek yemeyen Seyyid Ahmed-i Bedevi'nin hârikulâde halleri, imkân-ı örfî dairesindedir. Hem keramet olur, hem hârikulâde bir âdeti de olabilir. Evet Seyyid Ahmed-i Bedevi'nin (K.S.) acib ve istiğrakkârane hallerde bulunduğu, tevatür derecesinde naklediliyor. Kırk günde bir defa yemek yemesi, vaki' olmuştur. Fakat her vakit öyle değil. Keramet nevinden bazı defa olmuştur. Bir ihtimal var ki: Halet-i istiğrakıyesi, yemeye ihtiyaç görmediği için, ona nisbeten âdet hükmüne girmiştir. Seyyid Ahmed-i Bedevi (K.S.) nevinden çok evliyalardan bu tarz hârikalar mevsukan rivayet edilmiş. Madem Birinci Nokta'da isbat ettiğimiz gibi; müddehar rızık, kırk günden fazla devam eder ve o mikdar yememek, âdeten mümkündür ve mevsukan hârika adamlardan o hal rivayet edilmiştir. Elbette inkâr edilmeyecektir.

(Lemalar 64)

“Kardeşim; Âl-i Abâ hakkındaki cevabsız kalan sualinizin çok hikmetlerinden yalnız bir tek hikmeti söylenecek. Şöyle ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, giydiği mübarek abâsını, Hazret-i Ali (R.A.) ve Hazret-i Fatıma (R.A.) ve Hazret-i Hasan ve Hüseyn'in (R.A.) üstlerine örtmesi ve onlara bu suretle 1- "Tâ ki, ey Peygamber ailesi, Allah günahlarınızı giderip sizi ter temiz yapsın." (Ahzâb Sûresi: 33:33.) âyetiyle dua etmesinin esrarı ve hikmetleri var. Sırlarından bahsetmeyeceğiz. Yalnız vazife-i risalete taalluk eden bir hikmeti şudur ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, gayb-aşina ve istikbal-bîn nazar-ı nübüvvetle otuz kırk sene

sonra Sahabeler ve Tâbiînler içinde mühim fitneler olup kan dökülecegini görmüş. İçinde en mümtaz şahsiyetler, abâsı altında olan o üç şahsiyet olduğunu müşahede etmiş. Hazret-i Ali'yi (R.A.) ümmet nazarında tathir ve tebrie etmek ve Hazret-i Hüseyn'i (R.A.) ta'ziye ve teselli etmek ve Hazret-i Hasan'ı (R.A.) tebrik etmek ve musalaha ile mühim bir fitneyi kaldırmakla şerefini ve ümmete azîm faidesini ilân etmek ve Hazret-i Fatıma'nın zürriyetinin tahir ve müşerref olacağını ve Ehl-i Beyt ünvan-ı âlîsine lâyık olacaklarını ilân etmek için o dört şahsa kendisiyle beraber "Hamse-i Âl-i Abâ" ünvanını bahşeden o abâyı örtmüştür.”

(Lemalar 94)

“Otuz kırk tane veya elli altmış tane gibi az bir mikdarda iken, binler yerde Lihye-i Saadetin saçları bulunması, beni bir zaman çok düşündürdü. O vakit hatırıma gelmiş ki: Lihye-i Saadet, yalnız Lihye-i Şerifin saçlarından ibaret değil, belki re's-i mübarekinin traş oldukça hiçbir şeyini kaybetmeyen Sahabeler, o nurlu ve mübarek ve daimî yaşayacak saçları muhafaza etmişler. Onlar binlerdir. Şimdiki mevcuda müsavi gelebilirler. Yine o vakit hatırıma geldi ki: Acaba her câmide bulunan, sened-i sahih ile bu saç Hazret-i Risalet'in saçı olduğu sabit midir ki, ona karşı ziyaret makul olabilsin? Birden hatıra geldi ki: O saçların ziyareti, vesiledir. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a karşı salavat getirmeye sebeb ve bir hürmet ve muhabbete medardır. Vesilelik ciheti o şeyin zâtına bakmaz, vesilelik cihetine bakar. Onun için eğer bir saç hakikî olarak Lihye-i Saadet'ten olmazsa, madem zahir hale göre öyle telakki edilmiş ve o vesilelik vazifesini yapıyor ve hürmete ve teveccühe ve salavata vesile oluyor; kat'î sened ile o saçın zâtını teşhis ve tayin lâzım değildir. Yalnız, aksine kat'î delil olmasın, yeter. Çünki telakkiyat-ı âmme ve kabul-ü ümmet, bir nevi' hüccet hükmüne geçer. Bazı ehl-i takva böyle işlerde, ya takva veya ihtiyat veya azimet noktasında ilişseler de, hususî ilişirler. Bid'a da deseler, bid'a-i hasene nev'inde dâhildir. Çünki vesile-i salavattır. Re'fet Bey mektubunda diyor: "Bu mes'ele ihvanlar beyninde medar-ı münakaşa olmuş." Kardeşlerime tavsiye ediyorum ki: İnşikaka ve iftiraka sebebiyet veren münakaşa etmesinler. Yalnız müdavele-i efkâr suretinde niza'sız mübahaseye alışsınlar.

(Lemalar 106)

“Ey Hâlık-ı Kerimim ve ey Rabb-ı Rahîmim! Senin Said ismindeki mahlukun ve masnuun ve abdin hem âsi, hem âciz, hem gafil, hem cahil, hem alîl, hem zelil, hem müsi', hem müsinn, hem şakî, hem seyyidinden kaçmış bir köle olduğu halde, kırk sene sonra nedamet edip senin dergâhına avdet etmek istiyor. Senin rahmetine iltica ediyor. Hadsiz günah ve hatiatlarını itiraf ediyor. Evham ve türlü türlü illetlerle mübtela olmuş. Sana tazarru' ve niyaz eder. Eğer kemal-i rahmetinle onu kabul etsen, mağfiret edip rahmet etsen; zâten o senin şânındır. Çünki Erhamürrâhimînsin. Eğer kabul etmezsen, senin kapından başka hangi kapıya gideyim? Hangi kapı var? Senden başka Rab yok ki, dergâhına gidilsin. Senden başka hak Mabud yoktur ki, ona iltica edilsin!.."

(Lemalar 130)

“ Bir lokma, peynir ve yumurta gibi mugaddi maddeden kırk para; diğer lokma, en a'lâ baklavadan on kuruş olsa.. bu iki lokma, ağıza girmeden, beden itibariyle farkları yoktur, müsavidirler; boğazdan geçtikten sonra, cesed beslemesinde yine müsavidirler belki bazan kırk paralık peynir daha iyi besler. Yalnız, ağızdaki kuvve-i zaikayı okşamak noktasında yarım dakika bir fark var. Yarım dakika hatırı için kırk paradan on kuruşa çıkmak, ne kadar manasız ve zararlı bir israf olduğu kıyas edilsin. Şimdi, saray hâkimine gelen hediye kırk para olmakla beraber, kapıcıya dokuz defa fazla bahşiş vermek, kapıcıyı baştan çıkarır, "Hâkim benim" der. Kim fazla bahşiş ve lezzet verse onu içeriye sokacak, ihtilâl verecek, yangın çıkaracak, "Aman doktor gelsin, hararetimi teskin etsin, ateşimi söndürsün." dedirmeye mecbur edecek. İ

(Lemalar 140)

Kaideme ve düstur-u hayatıma muhalif bir surette, bir talebem iki buçuk okkaya yakın bir balı, bana hediye kabul ettirmeye ısrar etti. Ne kadar kaidemi ileri sürdüm, kanmadı. Bilmecburiye, yanımdaki üç kardeşime yedirmek ve Şaban-ı Şerif ve Ramazanda o baldan iktisad ile otuz kırk gün üç adam yesin ve getiren de sevab kazansın ve kendileri de tatlısız kalmasın diyerek, "Alınız" dedim. Bir okka bal da benim vardı. O üç arkadaşım, gerçi müstakim ve iktisadı takdir edenlerdendi. Fakat her ne ise, birbirine ikram etmek ve herbiri ötekinin nefsini okşamak ve kendi nefsine tercih etmek olan bir cihette ulvî bir haslet ile iktisadı unuttular. Üç gecede iki buçuk okka balı bitirdiler. Ben gülerek dedim: "Sizi, otuz kırk gün o bal ile tadlandıracaktım. Siz, otuz günü üçe indirdiniz. Âfiyet olsun." dedim.

(Lemalar 143)

“Sahabenin Abadile-i Seb'a-yı Meşhuresinden olan Abdullah İbn-i Ömer Hazretleri ki; halife-i Resulullah olan Faruk-u A'zam Hazret-i Ömer'in (R.A.) en mühim ve büyük mahdumu ve sahabe âlimlerinin içinde en mümtazlarından olan o zât-ı mübarek çarşı içinde, alış-verişte, kırk paralık bir mes'eleden, iktisad için ve ticaretin medarı olan emniyet ve istikameti muhafaza için şiddetli münakaşa etmiş. Bir sahabe ona bakmış. Rûy-i zeminin halife-i zîşanı olan Hazret-i Ömer'in mahdumunun kırk para için münakaşasını acib bir hısset tevehhüm ederek o imamın arkasına düşüp, ahvalini anlamak ister. Baktı ki Hazret-i Abdullah hane-i mübarekine girdi. Kapıda bir fakir adam gördü. Bir parça eğlendi; ayrıldı, gitti. Sonra hanesinin ikinci kapısından çıktı, diğer bir fakiri orada da gördü. Onun yanında da bir parça eğlendi; ayrıldı, gitti. Uzaktan bakan o sahabe merak etti. Gitti o fakirlere sordu: "İmam sizin yanınızda durdu, ne yaptı?" Herbirisi dedi: "Bana bir altun verdi." O sahabe dedi: "Fesübhanallah! Çarşı içinde kırk para için böyle münakaşa etsin de, sonra hanesinde ikiyüz kuruşu kimseye sezdirmeden kemal-i rıza-yı nefisle versin!" diye düşündü, gitti, Hazret-i Abdullah İbn-i Ömer'i gördü. Dedi: "Ya İmam! Bu müşkilimi hallet. Sen çarşıda böyle yaptın, hanende de şöyle yapmışsın." Ona cevaben dedi ki: "Çarşıdaki vaziyet iktisaddan ve kemal-i akıldan ve alış-verişin esası ve ruhu olan emniyetin, sadakatın muhafazasından gelmiş bir halettir; hısset değildir. Hanemdeki vaziyet, kalbin şefkatinden ve ruhun kemalinden gelmiş bir halettir. Ne o hıssettir ve ne de bu israftır."

(Lemalar 144)

“Dört kerre dört ayrı ayrı olsa, onaltı kıymeti var. Eğer sırr-ı uhuvvet ve ittihad-ı maksad ve ittifak-ı vazife ile tevafuk edip bir çizgi üstünde omuz omuza verseler, o vakit dörtbin dörtyüz kırkdört kuvvetinde ve kıymetinde olduğu gibi.. hakikî sırr-ı ihlas ile, onaltı fedakâr kardeşlerin kıymet ve kuvvet-i maneviyesi dört binden geçtiğine, pek çok vukuat-ı tarihiye şehadet ediyor. Lemalar 161)

“Bana sekiz sene kemal-i sadakatla hiç gücendirmeden hizmet eden Barla'lı Süleyman'ın halasının, bir vakit gözü kapandı. O sâliha kadın, bana karşı haddimden yüz derece fazla hüsn-ü zan ederek, "Gözümün açılması için dua et" diyerek, câmi kapısında beni yakaladı. Ben de, o mübarek ve meczube kadının salahatını duama şefaatçı yapıp, "Ya Rabbi, onun salahatı hürmetine onun gözünü aç" diye yalvardım. İkinci gün Burdur'lu bir göz hekimi geldi, gözünü açtı. Kırk gün sonra yine gözü kapandı. Ben çok müteessir oldum, çok dua ettim. İnşâallah o dua, âhireti için kabul olmuştur. Yoksa benim o duam, onun hakkında gayet yanlış bir beddua olurdu. Çünki eceli kırk gün kalmıştı. Kırk gün sonra -Allah rahmet etsin- vefat eyledi.

(Lemalar 213)

İşte o merhume, kırk gün Barla'nın hazînane bağlarına rikkatli ihtiyarlık gözüyle bakmasına bedel; kabrinde, Cennet bağlarını kırkbin günlerde seyredeceğini kazandı. Çünki imanı kuvvetli, salahatı şiddetli idi. Evet bir mü'min gözüne perde çekilse ve gözü kapalı kabre girse, derecesine göre, ehl-i kuburdan çok ziyade o âlem-i nuru temaşa edebilir. Bu dünyada nasıl çok şeyleri biz görüyoruz, kör olan mü'minler görmüyorlar. Kabirde o körler, iman ile gitmiş ise, o derece ehl-i kuburdan ziyade görür. En uzak gösteren dûrbînlerle bakar nevinde, kabrinde derecesine göre Cennet bağlarını sinema gibi görüp temaşa ederler.

(Lemalar 213)

(Haşiye): Bu hastalığın manevî şehadeti kazandırması, lohusa zamanı olan kırk güne kadardır. (Lemalar 214 *Haşiye 1)

“Ben otuz-kırk seneden beri, bendeki kulunç denilen bir hastalıktan şifa için dua ederdim. Ben anladım ki, hastalık dua için verilmiş.

(Lemalar 215)

“Harb-i Umumî'de esaretle, Rusya'nın şark-ı şimalîsinden, çok uzak olan Kosturma vilayetinde bulunuyordum. Orada Tatarların küçük bir câmisi, meşhur Volga Nehri'nin kenarında bulunuyordu. Oradaki arkadaşlarım olan esir zabitler içinde sıkılıyordum. Yalnızlık istedim; dışarıda izinsiz gezemiyordum. Tatar mahallesi, kefaletle beni o Volga Nehri'nin kenarındaki küçük câmiye aldılar. Ben yalnız olarak câmide yatıyordum. Bahar da yakın. O şimal kıt'asının pek çok uzun gecelerinde çok uyanık kalıyordum. O karanlık gecelerde ve karanlıklı gurbette, Volga Nehri'nin hazîn şırıltıları ve yağmurun rikkatli şıpıltıları ve rüzgârın firkatli esmesi, beni derin gaflet uykusundan muvakkaten uyandırdı. Gerçi daha kendimi ihtiyar bilmiyordum, fakat Harb-i Umumî'yi gören ihtiyardır. Güya "Çocukları ihtiyarlatan bir gün." Müzzemmil Sûresi: 73:17. sırrına mazhar olarak, öyle günlerdir ki; çocukları ihtiyarlandırdığı cihetle, kırk yaşında iken, kendimi seksen yaşında bir vaziyette buldum. O karanlıklı uzun gece ve hazîn gurbet ve hazîn vaziyet içinde hayattan ve vatandan bir me'yusiyet geldi. Aczime, yalnızlığıma baktım, ümidim kesildi. O halette iken Kur'an-ı Hakîm'den imdad geldi; dilim dedi, kalbim de ağlayarak dedi:

Ruhum dahi vatanımdaki eski dostları düşünüp o gurbette vefatımı tahayyül ederek, Niyazi-i Mısrî gibi dedim: Dünya gamından geçip, yokluğa kanat açıp,
Şevk ile her dem uçup, çağırırım dost, dost!
diye dostları arıyordu.

(Lemalar 234)

Hattâ benimle görüşmek için bazıları kırk-elli lirayı sarfederek gelip, ya yirmi dakika veya hiç görüşmeden döner giderdi. Ben bazı kardeşlerimi yakından görmek için, hapsin zahmetini severek kabul ederdim. Demek hapis bizim için bir nimettir, bir rahmettir.

(Lemalar 266)

“Şimdi kırk para ile alacağımız bir kavunu, bir narı; kırk bin lira ile de yiyemezdik. Evet dünyadaki bütün sühulet, bütün ucuzluk, bütün mebzuliyet; vahdetten gelir ve Ferdiyete şehadet eder.

(Lemalar 322)

“Hem ehl-i imanın göz hastalığı perdesi altında -yani kör olmasında- pek mühim bir nur ve manevî büyük bir göz olup, birkaç sene dünyanın hazinane fâni bir güzelliğini fâni bir surette seyredecek fâni bir göze bedel, kırk göz kuvvetinde ebedî gözler ile ebedî bir surette Cennet'te Cennet levhalarını seyretmesi daha evlâ olacağını beyan eder.(Haşiye)

(Lemalar 414)

“-ev kema kal- hadîs-i şerifinin sırrını; ve bazı hastalıklar şehid makamını kazandıracağını, bahusus kadınların lohusa zamanında kırk gün zarfında vefat ederlerse şehid olacaklarını en güzel bir surette haber verir.

(Lemalar 415)

“Bu üçüncü meyveye ait bu zevkimi ve hissimi Siracünnur'un belki kırk risalelerinde cüz'î, küllî deliller ile beyan etmişim. Ve bilhassa "Yirmialtıncı Lem'a" olan İhtiyarlar Risalesi'nin onüç aded ricalarında o derece kat'î ve güzel izah edilmiştir ki, daha fevkinde izah olmaz. Onun için bu pek uzun kıssayı bu makamda pek çok kısa kestim.

(Şualar 17)

“otuz-kırk surelerin başlarında bütün kat'iyyetle hakikat-ı haşriyeyi kâinatın en ehemmiyetli ve vâcib bir hakikatı olduğunu göstermekle beraber, sair âyetlerinde dahi o hakikatın çeşit çeşit delillerini beyan edip ikna' eder.

(Şualar 185)

“Bir zaman, Eskişehir hapishanesinin penceresinde bir cumhuriyet bayramında oturmuştum. Karşısındaki lise mektebinin büyük kızları, onun avlusunda gülerek raksediyorlardı. Birden manevî bir sinema ile elli sene sonraki vaziyetleri bana göründü. Ve gördüm ki: O elli-altmış kızlardan ve talebelerden kırk-ellisi kabirde toprak oluyorlar, azab çekiyorlar. Ve on tanesi, yetmiş-seksen yaşında çirkinleşmiş, gençliğinde iffetini muhafaza etmediğinden sevmek beklediği nazarlardan nefret görüyorlar.. kat'î müşahede ettim. Onların o acınacak hallerine ağladım. Hapishanedeki bir kısım arkadaşlar ağladığımı işittiler. Geldiler, sordular. Ben dedim: Şimdi beni kendi halime bırakınız, gidiniz.

(Şualar 198)

“Herkesin iman mukabilinde bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlar ile müzeyyen ve bâki ve daimî bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek davası başına açılmış. Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyyunluk taunuyla çoklar o davasını kaybediyor. Hattâ bir ehl-i keşf ve tahkik, bir yerde kırk vefiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettiği davanın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?

(Şualar 203)

“Otuz-kırk seneden beri ecnebi hesabına ve küfür ve ilhad namına bu milleti ifsad ve bu vatanı parçalamak fikriyle, Kur'an hakikatına ve iman hakikatlarına her vesile ile hücum eden ve çok şekillere giren bir gizli ifsad komitesine karşı, bu mes'elemizde kendilerine perde yaptıkları insafsız ve dikkatsiz memurlara ve bu mahkemeyi şaşırtan onların Müslüman kisvesindeki propagandacılarına

(Şualar 288)

“Ben de derim: Benim derslerim, bilâ-istisna bütünü, hükûmetin ve adliyenin eline geçmiş; bir gün cezayı mûcib bir madde bulunmamış. Kırk-elli bin nüsha risale, o derslerden milletin ellerinde dikkat ve merakla gezdiği halde, menfaatten başka hiçbir zararı hiçbir kimseye olmadığı, hem eski mahkemenin, hem yeni mahkemenin mûcib-i mes'uliyet bir madde bulamamaları cihetiyle, yenisi ittifakla beraetimize; ve eskisi,

(Şualar 290)

“Evet yirmi-otuzdan ancak bir-ikisi ta'dil-i erkân ile namazını kılan mahbuslar içinde birden Risale-i Nur şakirdlerinden kırk-ellisi umumen bilâ-istisna mükemmel namazlarını kılmaları, lisan-ı hal ile ve fiil diliyle öyle bir ders ve irşaddır ki, bu sıkıntı ve zahmeti hiçe indirir, belki sevdirir. Ve şakirdler ef'alleriyle bu dersi verdikleri gibi, kalblerindeki kuvvetli tahkikî imanlarıyla dahi buradaki ehl-i imanı ehl-i dalaletin evham ve şübehatından kurtarmalarına medar çelikten bir kal'a hükmüne geçeceğini rahmet ve inayet-i İlahiyeden ümid ediyoruz.

(Şualar 306)

“ Şimdi bu acib, dostsuz zamanda samimî kırk-elli dostunu birden bir-iki ay görmek ve Allah için sohbet etmek ve hakikî bir teselli alıp vermek; elbette başımıza gelen bu meşakkatler ve zayiat-ı maliye ona karşı pek ucuz düşer, ehemmiyeti kalmaz.

(Şualar 310)

“Dördüncüsü: Mahmud. Ona "Meyve"den gençlik ve namaz mes'elelerini okudum ve dedim: "Kumar oynama, namaz kıl." Kabul etti. Fakat haylazlık galebe etti, namaz kılmadı ve kumar oynadı. Birden, hiddet tokatını yedi. Üç-dört defada daima mağlub olup fakir haliyle beraber kırk lira ve sakosunu ve pantolonunu kumara verdi, daha aklı başına gelmedi.

Evet, doğrudur.

Mahmud

(Şualar 333)

“Kırk sene evvel ehl-i siyaset, bana bir cinnet-i muvakkata isnadıyla tımarhaneye sevkettiler.

(Şualar 345)

“Bundan kırk sene evvel ve hürriyetten bir sene evvel İstanbul'a geldim.(Şualar 358)

“ Hem Ankara'da hükûmetin riyasetinde bulunan malûm birisine ettiğim itirazlara ve ağır sözlere karşı o reis mukabele etmeyip sükût etmesi ve o öldükten sonra, onun yanlışını gösteren bir hakikat-ı hadîsiyeyi kırk sene evvel beyandaki fıtrî ve lüzumlu ve küllî ve mahrem tenkidlerim, makam-ı iddia cerbezesiyle ona tam tatbik ile bize medar-ı mes'uliyet yapılmış. Ölmüş ve hükûmetten alâkası kesilmiş bir şahsın hatırı nerede? Hükûmetin ve milletin bir hatırası ve Cenab-ı Hakk'ın bir tecelli-i hâkimiyeti olan adalet kanunları nerede?

(Şualar 366)378,385,418,E.I/52,II/34,47)

“kırk seneden beri bütün kuvvetiyle, bütün âsârıyla İslâmiyetin uhuvvetine ve müslümanların birbirine muhabbetine çalışan ve Türk milleti Kur'anın bayrakdarı ve sena-i Kur'aniyeye mazhar olduğu için, o milleti çok seven ve hayatını onlar içinde geçiren bir adam hakkında, sâbık vali resmî lisan ile ihanet için propaganda yapmak ve dostlarını ürkütmek için: "O Kürddür, siz Türksünüz, o Şafiîdir, siz Hanefîsiniz" deyip herkesi ürkütüp ondan çekindirmeğe çalışması ve yirmi senede ve iki mahkemede, tarz-ı kıyafeti değiştirilmeğe mecbur edilmeyen ve şapka yarı askerin başından kalkmasıyla beraber, münzevi bir adamın zorla başına şapka giydirmeğe cebretmeyi hangi maslahat, hangi kanun buna müsaade eder?

(Şualar 375)

“Hükûmet beni tam himaye ve bana yardım etmek, milletin maslahatına ve vatanın menfaatına çok lüzumu varken, beni sıkması îma eder ki; kırk seneden beri benim ile mücadele eden gizli zındıka komitesiyle şimdi onlara iltihak eden komünist komitesinden bir kısmı, ehemmiyetli birer resmî makam elde ederek karşıma çıkıyorlar. Hükûmet ise, ya bilmiyor veya müsaade ediyor diye çok emareler bana endişe veriyor.

(Şualar 382)

“Hem üç aydan beri benim aleyhimde kırk sahifelik bir iddianame yazılıp bana gösterildi. Yeni hurufu bilmediğimden, hem rahatsız ve hattım çok noksan olmasından çok rica ettim ki, "Bana biri iddianameyi okuyacak ve dilimi bilen talebelerimden benim itiraznamemi yazacak iki adama izin veriniz" dedim; izin vermediler. Dediler, "Avukat gelsin, okusun." Sonra onu da bırakmadılar. Yalnız bir kardeşe dediler ki: "Eski hurufa çevir, ona ver." Halbuki o kırk sahifeyi yazmak altı-yedi günde ancak olur. Bir saatte bana okumak işini, altı-yedi güne kadar uzatmak, tâ benimle kimse temas etmesin fikri ise, pek dehşetli bir istibdad ile benim bütün hukuk-u müdafaamı iskat etmektir.

Tecrid-i mutlakta hasta ve perişan

Said Nursî

(Şualar 383)

“Yirmi seneden beri belki kırk seneden beri benim muarızlarım ve Risale-i Nur'a itiraza çalışanlar, hiçbir tevilimizi ilmen, mantıkan reddetmedikleri ve o muarız ülemalarla beraber Nur şakirdlerinin binler âlimleri tasdik edip, "fîhi nazarun" demedikleri halde; Kur'anın kaç sure olduğunu bilmeyen, bunu inkâr ile karşılasa ne kadar insaf haricinde olduğunu, insafınıza havale ediyorum. Elhasıl tevilin manası, hadîsin veyahut âyetin birçok manalarından bir mümkün ve muhtemel manası demektir.

(Şualar 386 *Haşiye 1)

“Bir ay evvel bize verilen kırk sahifelik iddianameyi birisi yanıma gelip bana okumağa imkân bulamadığından, bugün 11 Haziran'da yeni olarak iddianameyi bana okudular. Ben dinledim.

Gördüm ki, size yazdığım iki ay evvel itiraznamem, bir aya yakın evvelde itiraznamemin tetimmesi ve lâhikası, hem Ankara'nın altı makamatına hem makamınıza da verilmiş. İşte bu itirazname, o iddianameyi esasıyla kesiyor ve reddediyor. Yeniden iddianameye karşı itirazname yazmağa hiç lüzum görmüyorum. Yalnız iki-üç noktayı makam-ı iddiaya hatırlatmak nev'inden derim ki:

(Şualar 389)

“doğrudan doğruya kırk seneden beri İslâmiyet ve iman aleyhinde çalışan gizli bir zındıka komitesi ve bu vatanda anarşiliği yetiştiren bir nevi bolşevizm namına bilerek veya bilmeyerek bizimle bir mücadeledir ki, üç mahkeme cem'iyetçilik cihetinde bütün Nurcuların ve Nur risalelerinin beraetlerine karar vermişler.

(Şualar 396)

“hakikat-ı Kur'aniyenin muhafazası yolunda kırk-elli milyon şehid veren bu vatandaki geçmiş ecdadlarımızın ahfadlarına bu zamanda hakikat-ı Kur'aniyenin muhafazası ve âlem-i İslâmın nazarında eskisi gibi dindarane kahramanlıkları terk ettirilmeyecek. Zahiren çekilseler de, o hâlis şakirdler ruh u canıyla o hakikata bağlıdırlar. Ve o hakikatın bir âyinesi olan Risale-i Nur'u terkedip, o terk ile vatan ve millet ve asayişe zarar vermeyeceklerdir.

(Şualar 398)

“Kırk seneden beri bana sû'-i kasda çalışan gizli düşmanlarımın desiseleriyle şahsıma karşı eşedd-i zulmü yapanlardan çekinmek için gizlenmiştir.

34.35. Dinî hissiyatı âlet ederek, devletin emniyetini bozmağa halkı teşvik eden hareketlerinin..

(Şualar 410)

Kırk sene evvel İstanbul ülemasına verdiğim cevabı, mahkemede beyan ettiğim gibi; bütün ülema-i İslâmın istimal ettiği bir tabiri, yalnız bana isnad etmek ve bunu da bir iman haline geldiği ile tabir etmek, hem İslâmiyete, hem ehl-i ilme, hem bana karşı bir ittiham değil, divanecesine bir ihanettir. Ona iade ediyorum.

(Şualar 418)

“Bu ittihamı hiç bir cihetle isbat edilemeyeceğine ve iftira olduğuna kat'î delili; şiddetli tarassud ve tam bir inziva ve dünya hâdisatına hiç kulak vermeyecek derecede bir tecerrüd ve ihtiyarlık ve za'fiyet ve hastalık içinde bulunmasıdır. Haftada yalnız bir tek mektub, birtek yere göndermekten başka hiç muhabere etmeyen ve te'lifi dahi bırakan ve serbestiyet verildiği halde, hadsiz dostları ve onu dinleyecek hemşehrileri bulunan memleketine gitmeyen ve hizmeti için bir-iki terzi çırağından başka kimseyi istemeyen ve ziyaret için gelenlerden kırktan birisini birkaç dakikadan ziyade yanında durdurmayan bir garib ve kabir kapısında ve beraet etmiş; ve otuz seneden beri siyaseti terketmiş bir bîçare hakkında, bu gizli cem'iyet isnadının ittihamı öyle büyük ve insafsızca ve zalimane bir hatadır ki, ona temas edenlerden zerre kadar aklı bulunan, bu yalandır ve asılsızdır der.

83.84.85. İddiacı demiş: Said'in gizli düşmanı yok. Ve onu zehirleyen yok. Ve zındık namını verdiği ve kırk seneden beri Said onların ehl-i iman hakkındaki ifsadatına karşı Kur'an'ın hakikatları ile mukabele ettiği bir komite yoktur. Belki onu tazyik eden bir kısım memurlara zındık ve münafık diyor.

(Şualar 422)

“Nefs-i emmaremi tebrie etmem. Her fenalığa meyli olabilir. Fakat o nefsin kırk sene belasını çeken ve otuzbeş seneden beri onun şerlerinden ve heveslerinden çekilmeğe çalışan ve a'malde bütün kuvvetini ihlasta gören ve o halini yakın dostları müşahede eden ve Nur'un eczaları ve onun müstenkifane ve müstağniyane halkın hürmetinden ve medihlerinden çekilmesi, onun mahviyetkârane meşrebine şehadet eden bir adamı bu ittiham ile mes'ul etmek, pek insafsızca bir hatadır.

(Şualar 424)

“Otuz-kırk sene evvel hakaik-i Kur'aniyeyi müdafaa için, bütün İslâm müçtehidlerine ve müfessirlerine ittibaen, Kur'an'ın irsiyet ve tesettür hakkındaki sarih âyetlerini tefsirim ve dört-beş defa hükûmetin tedkikinden geçtikten sonra bize iade edilen yalnız Tesettür Risalesi bahanesiyle, kanunen değil belki kanaat-ı vicdaniye ile bana hafif ceza çektiren ve mürur-u zamana uğrayan ve af kanunları gören ve Denizli ve Temyiz Mahkemelerince beraet kazanan birkaç cümleye yanlış mana verip, bize ceza vermesini haklı gören Son Posta Gazetesi düşünsün ki; ne kadar o neşriyatta hata var. Efkâr-ı âmmeyi aldatmamak lâzımdır.

(Şualar 428)

“Nur'un bir şakirdinin hususî kanaatını umum Nurculara vermesi ve birisinin hususî bir dostuna yazdığı âdi bir mektubu mevhum bir gizli cem'iyetin naşir-i efkârı telakki etmesi ve otuz-kırk senede te'lif edilen yüzotuz risaleyi bu sene yazılmış ve hiç mahkemeleri görmemiş gibi üç-dört

mahrem risalede olan otuz-kırk kelimeyi yüzotuz Risale-i Nur'daki bütün yüzbin kelimelere teşmil edip umumunu mes'ul etmesi ve yirmiüç seneden beri beni tarassud ve nezaret altında tutan ve dört-beş mahkemelere sevkeden ve beş-altı defa Risale-i Nur'un ekseriyet-i mutlaka eczalarını müsadereden sonra iade eden beş-altı vilayetin hükûmetlerini ve adliyelerini ve zabıtalarını bizim o mevhum, asılsız suçlarımıza tam teşrik etmesidir.

(Şualar 428)

“Acaba bir nutuk ile, isyan eden sekiz taburu itaate getiren ve kırk sene evvel bir makalesiyle binler adamı kendine taraftar yapan ve mezkûr üç dehşetli kumandanlara karşı korkmayan ve dalkavukluk yapmayan ve mahkemelerde, başımdaki saçlarım adedince başlarım bulunsa ve her gün biri kesilse, zındıkaya ve dalalete teslim-i silâh edip vatan ve millet ve İslâmiyete hıyanet etmem,

(Şualar 450)

“Evet günde yüz para, belki kırk para ile yaşayan bir adam, başkasının minnetini almaz.

(Şualar 466)

“Dünkü suale benzer, kırk sene evvel olmuş bir sual ve cevabı size hikâye edeceğim. O eski zamanda, Eski Said'in talebeleri üstadlarıyla şiddet-i alâkaları, fedailik derecesine geldiğinden, Van, Bitlis tarafında Ermeni komitesi, Taşnak fedaileri çok faaliyette bulunmasıyla Eski Said onlara karşı duruyordu, bir derece susturuyordu. Kendi talebelerine mavzer tüfekleri bulup medresesi bir vakit asker kışlası gibi silâhlar, kitablarla beraber bulunduğu vakit, bir asker feriki geldi, gördü dedi: "Bu medrese değil, kışladır." Bitlis hâdisesi münasebetiyle evhama düştü, emretti: "Onun silâhlarını alınız." Bizden ellerine geçen onbeş mavzerimizi aldılar. Bir-iki ay sonra harb-i umumî patladı. Ben tüfeklerimi geri aldım. Her ne ise...

(Şualar 521)

“Bana ve Nurlara ait kırk küsur sahife ile beraber Hata-Savab Cedveli ve zeyli Posta gazetesine cevabı, herhalde hem yeni harfle, hem eski harfle basmasına, hem Isparta'da hem İstanbul'da, eğer mümkünse burada dahi çalışmak lâzımdır.

(Şualar 537)

“Kırk sene evvel tekrarla dedim: Bir nur göreceğiz. Büyük müjdeler verdim. O nuru büyük daire-i vataniyede zannederdim. Halbuki o Nur, Risale-i Nur idi. Nur şakirdlerinin dairesini umum vatan ve memleket siyasî dairesi yerinde tahmin edip sehiv etmiştim.

(Şualar 539)E.I/208,St.199

Risale-i Nur'un kıymetini kırk-elli sahifelik bir formada belirtmeğe çalışmıştım. Medhettim diyemem, çünki: Kâinatın güneşi ve aklı olan ve bin üçyüz küsur seneden beri beşeriyeti tenvir ve irşad eden Kur'an-ı Hakîm'in hakikî bir tefsiri olan

(Şualar 544)

“ ve Kur'an bütün kitabların fevkinde kırk vecihle mu'cize ve saadet-i ebediyeyi nev'-i beşere müjdelemesiyle müştakları ebediyen kendine minnetdar kılan bir Şems-i Sermedî'nin bir mükâleme-i ezeliyesi ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü

(Şualar 553)

“Makam-ı iddia tarafından bana tebliğ edilen iddianamede, Üstadım efendime hizmetimi büyük bir suç olarak gösteriyor. 1944 yılında teşrif ederek dört seneden beri kazamızda misafireten ikamet buyuran ve kendileri kırk seneden beri bütün dünya lezzetini ve istirahatını terk edip, sırf iman ve İslâmiyet'e ve hususan vatanımızda iman ve âhiret yolunda müslümanların saadet-i ebediyelerini kurtarmağa çalışan ve bilhassa müslüman ve Türk olan milletimiz arasında dinimize çok zarar veren, maddî ve manevî zararı

(Şualar 573)

(Haşiye): Şimdi kırk seneden geçmiş.

(Şualar 578 *Haşiye 1)

“Rivayette var ki: "Âhirzamanda bir erkek kırk kadına nezaret eder."

(Şualar 586)

Birisi: O zamanda meşru nikâh azalır veya Rusya'daki gibi kalkar. Birtek kadına bağlanmaktan kaçıp başıboş kalan, kırk bedbaht kadınlara çoban olur.

(Şualar 586)

“Ve anarşistlik fikrinin tam yeri ise; hem mazlum kalabalıklı, hem medeniyette ve hâkimiyette geri kalan çapulcu kabileler olacak. Ve o şeraite muvafık insanlar ise, Çin-i Maçin'de kırk günlük bir mesafede yapılan ve acaib-i seb'a-i âlemden birisi bulunan Sedd-i Çinî'nin binasına sebebiyet veren Mançur ve Moğol ve bir kısım Kırgız kabileleridir ki, Kur'an'ın mücmel haberini tefsir eden Zât-ı Ahmediye (Aleyhissalâtü Vesselâm) mu'cizane ve muhakkikane haber vermiş.

(Şualar 588)

“Onyedinci Mes'ele: Rivayette var ki: "Deccal çıktığı gün bütün dünya işitir ve kırk günde dünyayı gezer ve hârikulâde bir eşeği vardır."

(Şualar 589)

“Allahu a'lem, bu rivayetler tamamen sahih olmak şartıyla tevilleri şudur: Bu rivayetler mu'cizane haber verir ki, "Deccal zamanında vasıta-i muhabere ve seyahat o derece terakki edecek ki, bir hâdise bir günde umum dünyada işitilecek. Radyo ile bağırır, şark garb işitir ve umum ceridelerinde okunacak. Ve bir adam kırk günde dünyayı devredecek ve yedi kıt'asını ve yetmiş hükûmetini görecek ve gezecek." diye zuhurundan on asır evvel telgraf, telefon, radyo, şimendifer, tayyareden mu'cizane haber verir. Hem Deccal, deccallık haysiyetiyle değil, belki gayet müstebid bir kral sıfatıyla işitilir. Ve gezmesi de her yeri istilâ etmek için değil, belki fitneyi uyandırmak ve insanları baştan çıkarmak içindir. Ve bindiği merkebi ve himarı ise; ya şimendiferdir ki bir kulağı ve bir başı cehennem gibi ateş ocağı, diğer kulağı yalancı cennet gibi güzelce tezyin ve tefriş edilmiş. Düşmanlarını ateşli başına, dostlarını ziyafetli başına gönderir. Veyahut onun eşeği, merkebi; dehşetli bir otomobildir veya tayyaredir veyahut..... (sükût lâzım!)

(Şualar 589)

“[Kırk sene evvel Şam'daki Câmi-ül Emevî'de Şam ülemasının ısrarıyla onbin adama yakın, içinde yüz ehl-i ilim bulunan azîm cemaate verilen bu Arabî ders risalesindeki hakikatları bir

hiss-i kabl-el vuku ile Eski Said hissetmiş, kemal-i kat'iyyetle müjdeler vermiş ve pek yakın zamanda o hakikatlar görünecek zannetmiş. Halbuki iki harb-i umumî ve yirmibeş sene bir istibdad-ı mutlak, o hiss-i kabl-el vukuun kırk sene te'hirine sebeb olmuş ve şimdi o zamanda verdikleri haber, aynen tezahürleri âlem-i İslâmiyette başlamış. Demek bu pek ehemmiyetli ders, zamanı geçmiş eski bir hutbe değil, belki doğrudan doğruya 1327'ye bedel, 1371'deki -Câmi-ül Emevî yerine âlem-i İslâm câmiinde- üçyüz yetmiş milyon bir cemaate hakikatlı ve taze bir ders-i içtimaî ve İslâmîdir, diye tercümesini neşretmek münasib görürseniz neşredersiniz.]

(Şualar 674)

“Gayet mühim bir suale verilen çok ehemmiyetli bir cevabı burada yazmağa münasebet geldi. Çünki kırk sene evvel Eski Said, o dersinde bir hiss-i kabl-el vuku' ile Risale-i Nur'un hârika derslerini ve tesiratını görmüş gibi bahsediyor. Onun için o sual-cevabı yazacağız. Şöyle ki:

(Şualar 674)

Kırk sene evvel Harb-i Umumî'de, cephede avcı hattında bazan at üstünde te'lif edilen bu İşarat-ül İ'caz Tefsirinin bir kısmını Üstadımızdan ders aldık. İlm-i Belâgatı ve kavaid-i Arabiyeyi bilmediğimiz halde, aldığımız ders ile bundaki bir sırr-ı azîmi fehmettik ki; bu İşarat-ül İ'caz Tefsiri, hakikaten hârikadır. Bu tefsir, Kur'anın vücuh-u i'cazından yalnız nazmındaki i'cazı hârika bir tarzda göstermesi münasebetiyle dört noktayı beyan ediyoruz:

(İşarat-ül İ'caz 7)

(Haşiye): Kırk sene sonra Risale-i Nur, bu lem'a-i i'cazı körlere dahi göstermiştir.

(İşarat-ül İ'caz 34 *Haşiye 1)

“Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm kendi kendine güneş gibi bir bürhandır. Ve keza o zâtın (A.S.M.) dört yaşından kırk yaşına kadar geçirmiş olduğu gençlik devresinde bir hilesi,

bir hıyaneti görülmemiş ve bir yalanı işitilmemiştir. Eğer o zâtın yaradılışında, tabiatında bir fenalık, bir kötülük hissi ve meyli olmuş olsaydı; behemehal gençlik saikasıyla dışarıya verecekti. Halbuki bütün yaşını, ömrünü kemal-i istikametle, metanetle, iffetle, bir ıttırad ve intizam üzerine geçirmiş, düşmanları bile hileye işaret eden bir halini görmemişlerdir. Ve keza yaş kırka baliğ olduğunda iyi olsun, kötü olsun ve nasıl bir ahlâk olursa olsun rüsuh peyda eder, meleke haline gelir, daha terki mümkün olmaz. Bu zâtın tam kırk yaşının başında iken yaptığı

(İşarat-ül İ'caz 107)

(Haşiye): Kırk sene sonra neşrolan Risale-i Nur'da Carlyle, Goethe ve Bismark gibi kırk meşhur feylesofların tasdikleri beyan edilmiş. İnşâallah bu kitabın zeylinde dahi yazılacak.

(İşarat-ül İ'caz 113 *Haşiye 1)

“Birinci Nokta: Kırk elli sene evvel Eski Said, ziyade ulûm-u akliye ve felsefiyede hareket ettiği için, hakikat-ül hakaike karşı ehl-i tarîkat ve ehl-i hakikat gibi bir meslek aradı. Ekser ehl-i tarîkat gibi yalnız kalben harekete kanaat edemedi. Çünki aklı, fikri hikmet-i felsefiye ile bir derece yaralı idi; tedavi lâzımdı. Sonra hem kalben, hem aklen hakikata giden bazı büyük ehl-i hakikatın arkasında gitmek istedi. Baktı, onların herbirinin ayrı cazibedar bir hâssası var. Hangisinin arkasından gideceğine tahayyürde kaldı. İmam-ı Rabbanî de ona gaybî bir tarzda "Tevhid-i kıble et!" demiş; yani "Yalnız bir üstadın arkasından git!" O çok yaralı Eski Said'in kalbine geldi ki:

(Mesnevî-i Nuriye 7)

“Kırk sene ömrümde, otuz sene tahsilimde yalnız dört kelime ile dört kelâm öğrendim; tafsilen beyan edilecektir. Burada yalnız icmalen işaret edilecektir. Kelimelerden maksad: Mana-yı harfî, mana-yı ismî, niyet, nazardır. Şöyle ki:

(Mesnevî-i Nuriye 51)

“Evet gurur ile insan maddî ve manevî kemalât ve mehasinden mahrum kalır. Eğer gurur

saikasıyla başkaların kemalâtına tenezzül etmeyip, kendi kemalâtını kâfi ve yüksek görürse, o insan nâkıstır. Böyle insanlar, malûmat ve keşfiyatlarını daha yüksek görmekle, eslaf-ı izamın irşadat ve keşfiyatlarından mahrum kalırlar. Ve evhama maruz kalarak bütün bütün çizgiden çıkarlar. Halbuki eslaf-ı izamın kırk günde yaptıkları bir keşfiyatı, bunlar kırk senede bulamazlar.

(Mesnevî-i Nuriye 66)

Arkadaş! Bu niyet mes'elesi, benim kırk senelik ömrümün bir mahsulüdür. Evet niyet öyle bir hâsiyete mâliktir ki, âdetleri, hareketleri ibadete çeviren pek acib bir iksir ve bir mâyedir.

(Mesnevî-i Nuriye 70)

“Ondokuzuncu Mektub yüzelli sahifedir. Üçyüzden fazla mu'cizatı, kitablara müracaat edilmeden ezber olarak dağ, bağ köşelerinde dört gün zarfında her gün üçer saat meşgul olmakla mecmuu oniki saatte te'lif edilmesi.. Ramazan Risalesi, kırk dakikada te'lif edilmesi.. Yirmisekizinci Söz, yirmi dakikada te'lif edilmesi.. bast-ı zamanın vukuunu isbat etmiştir.

(Mesnevî-i Nuriye 197 *Haşiye 1)

“İman-ı Haşre dair olan bu risale Risale-i Nur'daki Onuncu Söz'ün esası olup Barla'da, Üstadımızın -bir bahar gününde- rahmet-i İlahiyenin âsârını bağ ve bahçelerde müşahedesinden ve ihtiyarsız olarak

Şimdi bak Allah'ın rahmet eserlerine: Yeryüzünü ölümünün ardından nasıl diriltiyor. Bunu yapan elbette ölüleri de öyle diriltecektir. O herşeye hakkıyla kâdirdir. (Rum Sûresi: 50.) âyet-i kerimesini kırk defaya yakın okumasından sonra tulû' etmiş gayet kıymettar ve bu zamanda çok lüzumlu ve inkâr-ı haşir mefkûresini köküyle kesip İbn-i Sina gibi acib bir dâhînin "Haşir bir mes'ele-i nakliyedir, akıl bu yolda gidemez" dediği haşri en basit fehme de kabul ettiren; ve haşrin binler nümunelerini arz yüzünde gösteren; ve haşri iktiza eden pek çok esma-i İlahiyeden tut, tâ mahiyet-i insaniyede dahi haşri isbat eden bir risaledir.

(Mesnevî-i Nuriye 261)

Bu Katre risalesi, bir mukaddeme, bir hâtime ve dört babdan ibarettir. Mukaddemede

Üstadımız, kırk sene ömründe, te'lif eylediği seneye nisbetle otuz senelik ilim seyrinde, dört kelime ile dört kelâm tahsil ettiğini ve bu dört kelimenin biri "Mana-yı Harfî", ikincisi "Mana-yı İsmî", üçüncüsü "Niyet", dördüncüsü "Nazar" olduğunu.. dört kelâm ise, biri "Ben kendi kendime mâlik değilim", ikincisi "El-mevtü hakkun", üçüncüsü "Rabbî vâhidün", dördüncüsü "Ene'nin bir nokta-i sevda ve bir vâhid-i kıyasî" olduğunu söylüyor. Bu Risale hakîkatini Birinci Bab olarak, kâinat erkânından herbir rükün, elli beş küllî ve gâyet zâhir lisânla ispat ediyor.

(Mesnevî-i Nuriye 261)

"Hem meselâ: Sırr-ı Kader ve cüz'-i ihtiyarînin halli için, koca Sa'd-ı Taftazanî gibi bir allâme; kırk-elli sahifede, meşhur Mukaddemat-ı İsna Aşer namıyla telvih nam kitabında ancak hallettiği ve ancak havassa bildirdiği aynı mesaili, kadere dair olan Yirmialtıncı Söz'de, İkinci Mebhasın iki sahifesinde tamamıyla, hem herkese bildirecek bir tarzda beyanı, eser-i inayet olmazsa nedir?

(Barla Lâhikası 15)

Evet şu hakikati de itiraf etmek lâzım ki, bir mücevherat hazinesi ne kadar zengin ve ne kadar yüksek bir servete mâlik olursa olsun; bâyii, dellâlı, usûl-ü bey' u şiraya aşina olmazsa, zilyed bulunduğu kıymetdar hazinenin müştemil ve muhtevi bulunduğu emtiayı, lâyıkıyla âleme ilân ve enzar-ı âmmeye vaz' edemez. Binaenaleyh şu devr-i müşevveşte, hakaik-i Kur'aniyenin hakkıyla bey' u şirasını yapan dellâl-ı Kur'an'ın değil altı senedir, belki kırk seneden beri ehl-i İslâm'a hitaben:

"Ey İmân edenler! Pek acı bir azaptan kurtaracak kârlı bir yolu size göstereyim mi?" Saf Sûresi: 61:10.

ferman-ı Rabbanîsiyle nida etmeleri, bil'umum envâr-ı imaniyeye muhtaç Ümmet-i Muhammed'i medyun-u şükran eylemiş ve eylemektedir.

Sabri

(Barla Lâhikası 80)

"Ekalli, kırk seneden beri hakikat âleminde nurlar saçan nuranî, kudsî, feyizli sözlerin kâffesi, bütün safahatında tarîkat ve seyr-i sülûke ait pencereleri küşad ile, müştaklara temaşa ve berk-i

hâtif misal (Ey kardeşler, geliniz.)nida-i beligi ile davet etmekte iken, dûrbînî bir nazara mâlik olanlar, pek aşikâre görüp ve dinleyip iltica etmekte iseler de, bu abd-i pürkusur onlarla omuz omuza yürüyen, tarîkatın ne demek olduğunu, matla'-ı şems-i füyuzat ve menba'-ı fevz-i necat olan, Yirmidokuzuncu Mektub'un dokuz levha-i saadeti câmi' Dokuzuncu Nüktesini okuduktan sonra, alâ kadr-il istitaa öğrendim. Nihayetsiz füyuzat ve hadsiz ezvak-ı mütenevviayı hâvi olduğunu, bir kat daha tasdik ettim. Elhamdülillah, şu nüktede nura muhtaç kalbime lâyüadd nurlar bahşedildi.

(Barla Lâhikası 111)

“Risale-i Nur'un vasıta-i neşri olan üstadımızın câmii, Barla'da seddedildi. Risale-i Nur'u yazacak hariçteki talebelerinin yanına gelmeleri men' edildiği hengâmda kuraklık başladı. Yağmura ihtiyac-ı şedid oldu. Sonra yağmur başladı, her tarafta yağdı. Yalnız Karaca Ahmed Sultan'dan itibaren, bir daire içinde kalan Barla mıntıkasına yağmur gelmedi. Üstadımız bundan pek müteessir olarak dua ediyordu. Sonra dedi ki: "Kur'an'ın hizmetine sed çekildi, bu köydeki mescidimiz kapandı. Bunda bir eser-i itab var ki, yağmur gelmiyor. Öyle ise, madem Kur'an'ın itabı var. Yâsin Suresini şefaatçı yapıp Kur'an'ın feyzini ve bereketini isteyeceğiz." Üstadımız, Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye dedi ki: "Sen kırkbir Yâsin-i Şerif oku." Muhacir Hâfız Ahmed Efendi bir kamışa okudu. O kamışı suya koydular. Daha yağmur alâmeti görünmezken, ikindi namazı vaktinde, üstadımız daima itimad ettiği bir hatırasına binaen Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye söyledi ki: "Yâsinler tılsımı açtı, yağmur gelecek."

(Barla Lâhikası 168)

“Muhterem Üstadım! Şu söz öyle bir hakikatı ders veriyor ki, daha insana yabancı ve bilinmesi mümkün olmayan bir şey kalmıyor. Her gördüğü munis bir arkadaş oluyor ve susuz vâdiler ve geniş sahralar ve koca küre-i arz bir bahçe hükmünde Hâlık-ı Rahîm tarafından ihzar edilmiş ve tılsımı da "Bismillahirrahmanirrahîm" olduğu ve tılsımı bulunmazsa ve alınmazsa, o bahçede yaşamak mümkün olmadığı ve yaşasa da her tarafta yabancı olarak ve her hatvesinde istiskal edilerek, hayat değil, belki camid olarak bulunacağını izah buyuruyorsunuz. Hele bizi her zaman, günde kırk defa havsalamız almayarak "ah!" ile geri dönen mi'rac-ı mü'min olan namazda sırrı öyle bir düğme olarak gösteriliyor ki; her mü'min kendi vücud âleminde bir elektrik fabrikası görüyor. Ve düğmesini açınca bütün dünyayı ziya ile gösteriyor.

(Barla Lâhikası 186)

“Sonra Nuh'un hediyesi, yirmibeş liralık kıymetinde bir teneke, bizim namımıza geldiğini işittik. Arkadaşlarla beraber hesab ettik ki, biz burada hangi tarihte kitab hediyelerini Nuh için hazırlıyorduk. Aynı tarihte Nuh habersiz olarak kırk gün mesafede, bize o nisbette ve mana cihetiyle onun gibi mübarek hediyeyi hazırlıyordu. Bu tevafuk kat'iyyen tesadüf değil. Hattâ bir kısım dostlar dediler ki, bu Nuh Bey'in kerametidir. Acaba Nuh Bey'in kerameti var mı ki, biliyormuş gibi mukabilini gönderiyor dediler. Dedim ki: İhlasın ve sadakatın dahi velayet gibi kerameti var. Belki bazan daha fevkindedir.

(Barla Lâhikası 255)

“Onuncu Söz'ün âhirinde yazıldığı gibi, altıyüz sahifeden ziyade bir mübarek kitabın tevafukatı yüz yirmibeş çıktı. Üçyüz elli sahifeden ibaret diğer bir kitabı yine saydım, elli tevafuk çıkmadı. Yine eskiden kendi te'lifatım Türkçe ve Arabî olan ikiyüz seksen sahifeden ibaret bulunan kitabın eliflerini saydım, tevafukatı kırkı tecavüz etmedi.

(Barla Lâhikası 314)

“fazla teşekkür etmek ister. Ve bin o hediye kadar kıymetli bulunan, o hediye ile gösterilen iltifatına karşı, ne kadar teşekkürde israf ve ifrat etse de makbuldür. Ve o çok mübarek zâtın o hediyesine sardığı kâğıtları da teberrük deyip şeker gibi yese, hattâ o hediye içindeki cevizlerin sert kabuklarını da teberrük diye ekmek gibi yutsa ve o hediyenin kabını mübarek bir kitab gibi öpse ve başına koysa, israf olmadığı gibi; aynen öyle de, Risale-i Nur yüzünde irade-i âmme, inayet-i hassa iltifatını tevafuk zarfıyla ihsan edilmiş. Elbette tevafuka dair tafsilât, tasvirat fiilî teşekküratın bir nev'idir ve sevincin ve minnetdarlığın heyecanlı tereşşuhatıdır. Kusura bakılmaz. Evet böyle bir zâtın iltifatını gösteren maddî kırk para ihsanına karşı kırk bin teşekkür edilse israf değil.

(Kastamonu Lâhikası 66)

“İşte seksenbeş, yetmişbeş, altmışbeş olması ve bir adedi seksenbeş ve iki adedi onun yarısı olan kırka ve üçü onun nısfı(Haşiye) yirmiye inmesi ve birbiriyle tevafukları ve Lafza-i Celal'in ve Kelime-i Tevhid'in lem'alarını ifade etmeleri gibi, muntazam niseb-i adediye ve manidar münasebat-ı tevafukiye bize kanaat veriyor ki; tesadüfî değil, belki alâmet-i kabul bir tevfiktir, bir tanzimdir.

Kardeşiniz

Said Nursî

(Kastamonu Lâhikası 69)

“Bundan kırk-elli sene evvel, büyük kardeşim Molla Abdullah (Rahmetullahi Aleyh) ile bir muhaveremi hikâye ediyorum:

(Kastamonu Lâhikası 88)

“Bu zât, dokuz-on sene zarfında dörtyüz risale kadar dikkatli ve tevafuklu olarak Risale-i Nur'dan yazdığı gibi; hâfız olmadığı halde yazdığı iki mükemmel Kur'an ile ve üçüncüsü -müteferrik surette- gözle görünür bir nevi i'caz-ı Kur'anı gösterir bir tarzda üç Kur'anı yazmış; tam mukabele edilmeden bize gelmiş; biz de mukabele etmeden size göndermiştik. Sizler de kemal-i dikkatle hareke ve harflerde gördüğünüz kırk-elli sehiv, Hüsrev'in kaleminin ne derece hârika olduğunu gösterir. Çünki her Kur'an'ın üçyüzbin altıyüz yirmi harfinde, o kadar hareke ve sükûnlarında yalnız kırk-elli sehiv bulunması, o kalemin isabette hârika olduğunu gösterir.

(Kastamonu Lâhikası 108)

“Bu hasta ve gaddar ve bedbaht asrın bela ve vebasından ve zulüm ve zulmetinden en mücerreb bir kurtarıcı, Risale-i Nur'un mizanları ve müvazeneleriyle, neşrettiği nur olduğunu kırkbin şahid vardır. Demek Risale-i Nur'un dairesine yakın bulunanlar, içine girmezse, tehlike ihtimali kavîdir.

(Kastamonu Lâhikası 110)

Hem bu medar-ı sürur ve ferah olan hediye-i nuraniyeyi, bir hiss-i kabl-el vuku' ile benim ruhum tam hissetmiş, akla haber vermemiş idi ki o gelmeden iki gün evvel, Feyzi ve Emin'in fıkrasında beyan edilen rü'yayı gördüğüm gecenin gününde, sabahtan akşama kadar ve ikinci günü de kısmen, hiç görmediğim bir tarzda bir sevinç, bir sürur hissedip mütemadiyen bir bahane ile ferahımı izhar edip, otuz-kırk defa tebessüm ile güldüm.

(Kastamonu Lâhikası 113)

"Risale-i Nur'un küçük ve masum şakirdlerinin elli-altmış talebesinin ve kırk-elli ümmi mübarek ihtiyarların ve kıymetdar üstadlarının yazdıkları tevafuklu ve şirin nüshaları bize göndermişler. O parçaları yedi cild içinde cem'ettik.

(Kastamonu Lâhikası 120)

“Bu mübarek ümmi ihtiyarların kırk sene sonra Risale-i Nur hatırı için her işe tercihan yazıya başlamaları ve masum çocukların, Risale-i Nur'dan ders aldıkları ve yazdıkları risalelerin bir kısmıdır. Onların bu zamanda, bu ciddî çalışmaları gösteriyor ki, Risale-i Nur'da öyle manevî zevk ve cazibedar bir nur var ki, mekteblerde çocukları okumağa şevkle sevketmek için icad ettikleri her nevi eğlence ve teşviklere galebe edecek bir lezzet, bir sürur, bir şevk Risale-i Nur veriyor ki; çocuklar ve ümmi ihtiyarlar böyle hareket ediyorlar.

(Kastamonu Lâhikası 121)

“Hem bu üç vezaifi birden bir şahısta, yahut cemaatte, bu zamanda bulunması ve mükemmel olması ve birbirini cerhetmemesi pek uzak, âdeta kabil görülmüyor. Âhirzamanda, Âl-i Beyt-i Nebevî'nin (A.S.M.) cemaat-ı nuraniyesini temsil eden Hazret-i Mehdi'de ve cemaatindeki şahs-ı manevîde ancak içtima edebilir. Bu asırda, Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, Risale-i Nur'un hakikatına ve şakirdlerinin şahs-ı manevîsine, hakaik-i imaniye muhafazasında tecdid vazifesini yaptırmış. Yirmi seneden beri o vazife-i kudsiyede tesirli ve fatihane neşriyle gayet dehşetli ve kuvvetli zındıka ve dalalet hücumuna karşı tam mukabele edip, yüzbinler ehl-i imanın imanlarını kurtardığını kırkbinler adam şehadet eder.

(Kastamonu Lâhikası 190)

“Risale-i Nur'un tercümanı, hakikî vazifesinin haricinde dünyadaki istikbaliyata arasıra bakması, bir derece zahirî bir müşevveşiyet verir. Meselâ: Bundan otuz-kırk sene evvel diyordu: "Bir nur gelecek, bir nuranî âlemi göreceğiz" deyip; o mana, geniş bir dairede ve siyasette tasavvur edilmiş.

(Kastamonu Lâhikası 215)

“(Haşiye): Bu "Fil" lafzı kalkmasının sırrı: Eski zamanda dehşetli Fil-i Mahmudî azametine, heybetine dayanmış, hücum etmişler. Şimdi ise dünya servetine ve malına ve o servetle filolar teşkil edip, hattâ kırk milyon bir millet, o fil gibi filolarla nev-i beşeri esaret altına almış ve Avrupa medeniyetçileri medeniyetin mehasiniyle, iyilikleriyle, menfaatleriyle değil, belki medeniyetin seyyiatıyla ve sefahetiyle ve dinsizliğiyle üçyüzelli milyon müslümanların her tarafta hâkimiyetlerini imha edip istibdadına serfüru' etmiş ve bu musibet-i semaviyeye sebebiyet vermiş. Ve dünyaperest gaddar zalimler, zulümlerine ceza olarak tokatlar gelmeye ve fakir ve masumlar ve mazlumlara, fâni mallarını ve hayatlarını âhiretlerine çevirmek ve kıymetdar eylemek ve dünyadaki günahlarına keffaret-üz zünub etmeye kader-i İlahîye fetva verdiler. Ben birbuçuk senedir dünyaperestlerin bu musibette vaziyetlerini ve safahatlarını ve ikinci harb-i umumî sahifelerini kat'iyyen bilmiyorum. Fakat iki sene evvelki vaziyetleri, bu sure-i kudsiyenin

mana-yı işarî tabakasından gelen tokatlar, tam tamına onların başlarına iniyorlar ve surenin bir mana-yı işarîsini tam tefsir ediyor.

(Kastamonu Lâhikası 226 *Haşiye 1)

“Merhum Mehmed Zühdü'nün vefatı, hakikaten Risale-i Nur cihetinde büyük bir zayiattır. Fakat Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki; o mübarek zât, az bir zamanda Risale-i Nur'a pek çok hizmet eylemiş. Kırk-elli sene vazife-i nuriyesini, sekiz-on senede tamamıyla yapmış. Ve manen içimizde, dairemizde o fevkalâde hizmetiyle, parlak bir surette yaşıyor. Hasenat cihetinde ölmemiş, daima defter-i a'maline, daha kesretli hasenat yazılıyor.

(Kastamonu Lâhikası 244)

“Dünyada kemal-i hürmet ve itaatla şefkatlerine ve hizmetlerine bedel hâlis bir hürmet ve sadıkane bir itaat ve vefatlarından sonra salahatıyla ve hayratıyla ve dualarıyla onların defter-i a'maline hasenat yazdırmak ve onbeş seneden evvel masumen ölmüş ise onlara kıyamette şefaatçı olmak ve Cennet'te onların kucağında sevimli bir çocuk olmaktır. Şimdi ise terbiye-i İslâmiye yerine mimsiz medeniyet terbiyesi yüzünden, ondan belki yirmiden belki kırktan bir çocuk, ancak peder ve vâlidesinin çok ehemmiyetli hizmet ve şefkatlerine mukabil mezkûr vaziyet-i ferzendaneyi gösterir. Mütebâkisi endişelerle şefkatlerini daima rencide ederek, o hakikî ve sadık dostlar olan peder ve vâlidesine vicdan azabı çektirir ve âhirette de davacı olur: "Neden beni imanla terbiye ettirmediniz?" Şefaat yerinde, şekvacı olur.

(Kastamonu Lâhikası 253)

“Risale-i Nur'un silsile-i keramatından Mu'cizat-ı Ahmediye ve kerametli Yirmidokuzuncu Söz ve İşarat-ül İ'caz'ın himayetkârane ve mu'cizane yeni bir kerametleri şudur ki: Bu Ramazan-ı Şerif'in başında doktorun ihbarıyla ve kuvvetli emarelerin delaletiyle ve birden hararet kırk dereceden geçmesiyle tebeyyün eden, zehirlemekten gelen şiddetli hastalık hengâmında, kardeşimiz Âtıf'ın habbe

(Kastamonu Lâhikası 266)

“Ben de derim: Benim derslerim bilâ-istisna bütünü, hükûmetin ve adliyenin eline geçmiş; bir gün cezayı mûcib bir madde bulunmamış. Kırk-elli bin nüsha risale, o derslerden milletin ellerinde dikkat ve merakla gezdiği halde, menfaatten başka hiçbir zararı hiçbir kimseye olmadığı, hem eski mahkemenin, hem yeni mahkemenin

(Emirdağ Lâhikası-1 11)

“Evet beni herşeyden tecrid etmek, işkenceli bir azab ve katmerli bir zulümdür ve bu millete gadirli bir hıyanettir. Çünki otuz-kırk sene hayatımı bu millet içinde geçirdiğim halde, temasımdan hiç zarar görmediğine ve bu dindar millet çok muhtaç olduğu kuvve-i maneviye ve teselli ve kuvvet-i imaniye menfaatini gördüğüne kat'î bir delili; bu kadar aleyhimde olan şiddetli propagandalara bakmayarak, her tarafta Risale-i Nur'a fevkalâde teveccüh ve rağbet göstermeleri.. -hattâ itiraf ederim- yüz derece haddimden ziyade lâyık olmadığım büyük iltifat etmesidir.

(Emirdağ Lâhikası-1 18)

“Hem üç mahkeme ve yirmi senede kaç vilayetin zabıtaları, kıyafetime kanunca ilişmedikleri ve mazuriyetim ve inzivama binaen, tebdil-i kıyafetime hiçbir ihtar olmadığı halde, böyle keyfî, kanunsuz, cebren, ahali içinde başıma şapkayı giydirmeye çalışmak, kırk seneden beri bu vatanda, hususan iman-ı tahkikî dersinde kardeşane alâkadar olan yüzbinler adam, pek büyük bir heyecan içinde zemini hiddete getirip, emsalsiz ağlamağa vesile olacaktı.

(Emirdağ Lâhikası-1 31)

“Evvelâ: Ben Şafiîyim. Şafiî Mezhebinde cumanın bir şartı; kırk adam imam arkasında Fatiha okumaktır. Daha başka şartlar da var. Onun için burada bana cuma farz değil. Ben, mezheb-i A'zamîyi takliden, bazan sünnet olarak kılıyordum.

(Emirdağ Lâhikası-1 48)

“Denizli'nin bir Hüsrev'i Hasan Feyzi'nin uzunca, tafsilatlı bir mektubunu vasıtanızla aldım. Ve bildim ki; nasıl bir dane toprak altına konulur tâ çok daneleri sünbül versin, aynen öyle de: Şehid merhum Hâfız Ali o tarlada, toprak altına girdi, otuz-kırk Hâfız Ali'leri sünbül verdi ve verecek kanaatım geldi. Siz, benim tarafımdan ona ve Risale-i Nur'un hizmetine çalışanlara yazınız ki: Bir-iki sene zarfında Denizli kahramanları, yirmi sene kadar Risale-i Nur'a hizmet ettiklerinden, biz Risale-i Nur şakirdleri ebede kadar onların bu iyiliklerini

(Emirdağ Lâhikası-1 58)

“İşte bu mecmuadaki risaleler, bu masum çocukların Risale-i Nur'dan ders aldıkları ve yazdıklarının bir kısmıdır. Onların bu zamanda bu ciddî çalışmaları gösteriyor ki: Risale-i Nur'da öyle bir manevî zevk ve cazibedar bir nur var ki; mekteblerde çocukları okumağa şevkle sevketmek için icad ettikleri her nevi eğlence ve teşviklere galebe edecek bir lezzet, bir sürur, bir şevk Risale-i Nur veriyor ki çocuklar böyle hareket ediyorlar. Hem bu hal gösteriyor ki; Risale-i Nur kökleşiyor. İnşâallah, daha hiçbir şey onu koparamıyacak, ensal-i âtiyede devam edecek gidecek. Aynen bu masum çocuk şakirdler gibi, Risale-i Nur'un cazibedar dairesine giren ümmi ihtiyarların dahi kırk-elli yaşından sonra Risale-i Nur'un hatırı için yazıya başlayıp yazdıkları kırk-elli parça, iki-üç mecmua içinde dercedildi. Bu ümmi ihtiyarların ve kısmen çoban ve efelerin

(Emirdağ Lâhikası-1 64)

“Demek bu yirmi senede bana verilen azab, bütün bütün kanunsuz ve keyfî bir muameledir. Bu yirmi sene kırk bayramımı münzevi, yalnız geçirdim. Artık yeter! Kabir kapısındayım, beni dünyaya baktırmayınız.

(Emirdağ Lâhikası-1 77)

“Kırk gündür yatakta sizinle meşgulüm. Hayal ve mesmuuma nazaran, huzurunuzun muhtel olduğuna zâhibim. (Mü'min, musibete çok maruz kalır. Süyûtî, el-Fethü'l-Kebîr, 1:325; el-Aclûnî, Keşfü'l-Hafâ, 1:295.

)Tahminen on gün kadar evvelsi, sokaklarda "Hâlis Afyon tereyağım var" diyen birisini pencereden yanıma çağırıp biraz yağ aldım. Maksadım, sizi sormaktı. Afyon'dan Emirdağı kazasına sürüldüğünüzü, ahalinin sizinle görüşmesinin yasak olduğunu duyunca çok müteessir oldum.

(Emirdağ Lâhikası-1 157)

“İşte bu komite, otuz sene belki kırk seneden beri hem tevessü' etti, hem benimle mücadelede herbir desiseyi istimal etti. İki defa imha için hapse ve onbir defa da beni zehirlemeye çalışmışlar (şimdi ondokuz defa oldu.) En son dehşetli plânları, sâbık dâhiliye vekilini ve Afyon'un sâbık valisini, Emirdağı'nın sâbık kaymakam vekilini aleyhime sevketmeleriyle, resmî hükûmetin nüfuzunu bütün şiddetiyle aleyhimde istimal etmeleridir. Benim gibi zaîf, ihtiyar, merdümgiriz, fakir, garib, hizmete çok muhtaç bir bîçareye o üç resmî memurlar, aleyhimde öyle bir propaganda ve herkesi korkutmak o dereceye gelmiş ki; bir memur bana selâm etse, haber aldıkları vakitte değiştirdikleri için, casusluktan başka hiçbir memur bana uğramadığını ve komşularımın da bazıları korkularından hiç selâm etmediklerini gördüğüm halde; inayet ve hıfz-ı İlahî bana bir sabır ve tahammül verdi. Emsalsiz bu işkence, bu tazyik, beni onlara dehalete mecbur etmedi.

(Emirdağ Lâhikası-1 193)

“Kelâm'ın ve Usûl-üd Din allâmelerinin ve Ehl-i Sünnet Velcemaat'ın dâhî muhakkiklerinin İslâmî akidelere dair çok tedkik ve muhakematla ve âyât ve hadîsleri müvazene ile kabul ettikleri Usûl-üd Din düsturları, şimdiki Risale-i Nur'un meşrebini muhafazaya emrediyor, kuvvet veriyor. Hattâ hiçbir yerde, hattâ ehl-i bid'a kısmı da bu meşrebimize ilişemiyorlar. Hakikat-ı ihlas tam muhafaza edildiği için, her nevi ehl-i İslâm içine giriyor. Şîalıkta mutaassıb ve Vehhabîlikte de müfrit, feylesofların en maddîsi ve mütefennini ve mutaassıb hocaların en enaniyetlisi, beraber Nur dairesine girmeğe başlamışlar ve kısmen şimdi de kardeşçe bulunuyorlar. Hattâ bazı misyonerler de, Din-i İsa'nın (A.S.) hakikî ruhanîsi de o daireye gireceklerine emareler var. Birbirine hücum değil; belki bir tesanüd, bir musalaha lüzumunu hissedip medar-ı münakaşa mes'eleleri ortaya atmıyorlar. Demek İmam-ı Ali'nin (R.A.) otuz-kırk işaretiyle sarahat derecesinde haber verdiği Risale-i Nur, bu zamanın müdhiş yaralarına tam bir ilâçtır. Onun için, o daire bize kâfi gelmiş, harice çıkmıyoruz.

(Emirdağ Lâhikası-1 211)

“Edhem Hoca namında Balıkesir'de muhacir ve Celaleddin-i Rumî'nin mensublarından, yirmi seneye yakın köy hocalığı ve çocuklara Kur'an okutmakla meşgul ve şimdi de tam Risale-i Nur'a Balıkesir ve Kırkağaç havalisinde hizmet eden ve uzun mektubuyla korkak hocaları Nurlara davet eden ve cesaret veren ve "Balıkesir, Kırkağaç havalisi Nur şakirdleri namına, Sandıklı Alamescid Köy imamı İbrahim Edhem" imzasıyla yazdığı mektubda, çok ehemmiyetli ve güzel fıkraları var ve korkak hocalara tokatları var. O zâtı cidden tebrik ediyorum. Cenab-ı Hak muvaffak eylesin. Hem ona, hem mektubunda isimleri bulunan yeni ve çok Nurculara selâm ediyorum. Onun uzun mektubunu, hastalığımdan, tashih ve ıslah ve ta'dil edemedim. Hakkımda pek ziyade senalarını ya kaldırmak, ya ta'dil etmek lâzımdır. Lâhika'ya girmek için suretini size gönderiyorum. İnşâallah Hasan Feyzi, Ahmed Fuad, muallimleri Nurlara sevkettikleri gibi; bu gayretli kardeşimiz de hocaları Nurlara sevkedecek.

(Emirdağ Lâhikası-1 226)

“Gerçi şimdi ayrı ayrı kasabalarda kardeşlerimi görüp, Nur hizmetinde bir cihette yardım etmek için, beş kardeşimizin benim için minnetsiz olarak aldıkları otomobil, bir cihette kırkbin lira kadar faidesi ve lüzumu varken, kabul etmediğimden zahirî bir zarar zannedildi. Fakat neticesinde Nur şakirdlerinin ellerinde kat'î bir hüccet oldu ki, dünya için ilme ve dine zaruret var diye zarar veren mu'teriz hocaları ve siyasîleri; Risale-i Nur'un yüksek hakikatı, dünyanın

(Emirdağ Lâhikası-1 234)

“Hem kırk sene evvel İstanbul'da Kâğıthane şenliğinin yevm-i mahsusunda, Köprüden tâ Kâğıthane'ye kadar Haliç'in iki tarafında binler açık-saçık Rum ve Ermeni ve İstanbul'lu karı ve kızlar dizildikleri sırada, ben ve merhum meb'us Molla Seyyid Taha ve meb'us Hacı İlyas ile beraber kayığa bindik, o kadınların yanlarından geçiyorduk. Benim hiç haberim yoktu. Halbuki Molla Taha ve Hacı İlyas beni tecrübeye karar verdikleri ve nöbetle beni tarassud ettiklerini bir saat seyahat sonunda itiraf edip dediler: "Senin bu haline hayret ettik, hiç bakmadın." Dedim: "Lüzumsuz, geçici, günahlı zevklerin akibeti elemler, teessüfler olmasından istemiyorum."

(Emirdağ Lâhikası-1 264)

“Bu kırk sene zarfında bu vatana ve millete hiç zarar etmeyip pek çok menfaati dokunan; ezcümle Mart İhtilâli'nde isyan eden sekiz taburu bir nutukla itaate getiren ve çok zabitleri kurtaran; ve harekât-ı milliyede Hutuvat-ı Sitte Risalesi ile ülemayı ve Şeyhülislâmı ve İstanbul'u işgal eden ecnebi tarafdarlığından kurtaran; ve eski Harb-i Umumî'de merhum Enver Paşa'nın çok takdir ve tahsini ile fedakârane hizmet eden; ve üç dehşetli kumandanlar ona hiddet ettikleri halde ilişmeğe cesaret edemeyen; ve gizli zındıkların iftiralarına binaen kanunlar onu mes'ul ettiği halde, üç mahkeme onun takib ettiği hakikata karşı mağlub olup, mahkûmiyetine cesaret etmeyen; ve risaleleri ehl-i fen ve ehl-i ilim yanında çok takdir ve tahsinlerle karşılanan ve o risaleler hesabına konuşan bir adamı bir saat dinlemeniz, vazifeniz itibariyle elzemdir ve vâcibdir.

(Emirdağ Lâhikası-1 277)

“İşte bu ehemmiyetli vesika, tam tamına Risale-i Nur tercümanının kırk küsur sene evvel hadîs-i şerifin ihbarına dair beyan ettiği hâdiseyi tasdik ettiği gibi; ve Şeriat-ı Ahmediye'ye ihanet eden o dehşetli şahsın mühim bir kuvveti Yahudi olduğu, Yahudi olan Lord Gürzon ile Hayim Naum o ihbarın hakikatını gösterdiklerini ve yirmibeş seneden beri Nurcuların imhasına keyfî kanunlarla dehşetli zulümlerin hikmetini tam gösteriyor.

(Emirdağ Lâhikası-2 33)

“Kırk seneden beri takib ettiğim ve Sultan Reşad'ın yirmi bin altun ve eski müstebidler hükûmetinin Millet Meclisi'nde yüz altmışüç meb'usun imzasıyla yüzelli bin banknotu küşadı için tahsisat verdikleri; hem âlem-i İslâm'ın, hem şarkın, hem bu milletin en mühim bir işi olan Van Vilayetinde Câmi-ül Ezher gibi bir İslâm Dârülfünun'u ve büyük üniversitesi olan Medreset-üz Zehra'nın yapılması lüzumunu yeni hükûmetin reisi de anlamış ki; büyük memleket işleri içinde sizlere müjde olarak gönderdiğim aşağıdaki haberi vermiş. Fiilen yapılmasa dahi bu mananın anlaşılması büyük bir fâl-i hayırdır.

(Emirdağ Lâhikası-2 35)

"Eşref Edib kırk seneden beri iman hizmetinde benim arkadaşım ve Sebilürreşad'da makale yazan ve şimdi vefat eden çok kıymetli kardeşlerimin mümessili ve hakikî İslâmiyet mücahidlerinden bir kardeşimdir ve Nur'un bir hâmisidir. Ben vefat etsem de Eşref Edib, Nurcular içinde bulunmasıyla büyük bir teselli buluyorum.

(Emirdağ Lâhikası-2 35)

“Evvelâ: Sizi tebrik ediyorum. Ve bu defaki Hüsrev'in bakanlara yazdığı istida, pek mükemmel bir vesika-i tarihiye hükmündedir. Fakat bir-iki gün evvel Sungur'dan aldığımız bir telde, yüzseksenbeş eserin verilmesine emir verilmiş. Bu adedli cümleyi anlayamadık. Telgrafhanede müdürden sorduk. "O memur, onu yanlış almış. Makineden ben kulağımla işittim. Ve bütün eserlerin geri verilmesine demektir." Hatırımıza geldi ki, acaba yüzotuz risalenin bazılarını müteaddid cüzleri birer risale yapıp yüzseksen beşe mi çıkardılar diye ihtimal verdik ve anlayamadık. Hem Yeni Sabah Gazetesi yazdığı gibi Medreset-üz Zehra'yı Doğu Üniversitesi namıyla büyük bir İslâm Dârülfünun'u, Reisicumhur tabiriyle "Her müşkilâtı iktiham edip onun yapılmasına çalışacaklarını" haber aldık. İnşâallah kırk senedir takib ettiğimiz mühim bir maksadımız, vatan ve milletin menfaatı için yapmağa mecbur olacaklar.

(Emirdağ Lâhikası-2 39)

“Bu mealde adaletperver Demokratlara istida yazabilirsiniz. Hastayım; siz nasıl münasib ise öyle yapınız. Avukatımızdan, bir gün evvel aldığımız mektubda, "Kitablarımızın suç mevzuu olan ve olmayanlarını tefrik etmeye çalışıyorlar." diye haber verdi. Şimdiye kadar yaptıkları gibi yine hiçbir kanuna uymayan bir tarzda, binler kelime içinde bir risalede bir tek kelimeyi bahane

edip suç mevzuu yapmak, o risaleyi vermemek suretiyle Nurların intişarına garazkârane mani' olmak fikriyle.. hem kararnamelerini Mahkeme-i Temyizce bütün bütün bozan o kararnamede suç mevzuu gösterdikleri, bizim aleyhimizde olmadığı halde müddeiumumînin iddianamesine karşı hata-savab cedvelinde seksenbir hatasını ve garazkârlığını kat'î isbat ettiğimiz halde, şimdi aynı garazkârlıkla dörtyüz sahife Zülfikar Risalesi'ni; birkaç satır tesettür ve irsiyet hakkındaki yüzbin tefsirin aynı manayı söylediklerine binaen otuz-kırk sene evvel yazılan cümlelerini suç mevzuu yapıp o mecmua-yı azîmeyi müsadere edip bize vermemek, dünyada hangi kanun buna müsaade eder? Hem Afyon Mahkemesi'ndeki eserler -tekrarat-ı Kur'aniye ve melekler hakkındaki iki parçacık müstesna olarak- bütün eserler iki sene ellerinde kalarak hem Denizli, hem Ankara Ağır Ceza Mahkemesi beraetine karar vererek, içinde suç mevzuu bulamadıkları ve bize iade etmeğe karar verdikleri ve aynı eserler Isparta Hükûmeti'nin bir vakit müsadere ile tamamen eline geçtiği halde, tamamıyla sahiblerine iade ettikleri ve sonra da Zülfikar'la Asâ-yı Musa'yı ruhsatsız eski yazı ile neşir bahanesiyle dört seneden beri müsadere edip aynen hiçbiri zayi' olmadan 170 aded mecmuada bir suç mevzuu bulamadıkları için bizlere tamamen iade ettikleri ve bizim en mühim suçumuz olarak gösterdikleri eski partinin bir kısım şeflerine hakikat namına itirazımızın yüz misli ziyade şimdiki dinî mecmualar, resmî cerideler aynı itirazı şiddetle vurdukları halde, Risale-i

(Emirdağ Lâhikası-2 41,61)

“Râbian: Nur kahramanı Hüsrev'in, ben Emirdağı'nda iken bana yazdığı umum mektublarından mühim parçalarını, hususan benim yazdığım mektubların hülâsalarını hâvi kısımlarını bir defterde yazmıştım. Fakat ben hapiste iken birisi hoşuna gitmiş, almış; kayboldu. Şimdi tekrar eski mektublarından kırk kadar bende var. Onları inşâallah ben işaret edeceğim; burada yazdırmazsam size göndereceğim. Bir defterde cem'edilerek belki ehemmiyetine binaen teksir edilecek.

(Emirdağ Lâhikası-2 57)

“Sâniyen: Otuz-kırk gündür hakikî ehl-i imana bir nevi hücum içinde üç dindar vekilin İslâmiyet şeairini bir derece tamir etmeye meydan vermemek için bir sarsıntı verildi. Hizmet-i imaniye içinde en büyük kuvveti Nurcularda buldular. Bahanelerle onlara fütur vermek, şevklerini kırmak için çok desiseler yapıldı. Tarsus, İstanbul gibi Emirdağı'nda da acib desiseler ile beni hiddete getirip bir gaile çıkarmak istediler. Halbuki Cenab-ı Hakk'ın rahmetiyle bana fevkalâde bir sabır ve tahammül verildi. Onların da plânı zîr ü zeber oldu. Hattâ Afyon'da ve burada üç büyük memurun belki azlolmak ihtimali var. Ve üç vekil de lehimde bulunmuşlar. Demek inayet-i İlahiye daima bizi himaye ediyor, elhamdülillah. Bu gibi şeyleri merak etmeyiniz. Yalnız ihtiyat her vakit iyidir.

(Emirdağ Lâhikası-2 63)

“Kalbime geldi ki: Bu vatan ve İslâmiyet'in maslahatı, her şeyden evvel dindarların serbestiyeti hakkındaki kanunun hem ta'cil, hem tasdik ve hem de çabuk mekteblerde tatbik edilmesi elzemdir. Çünki bu tasdik ile Rusya'daki kırk milyona yakın Müslüman'ı, hem dörtyüz milyon âlem-i İslâm'ın manevî kuvvetini bir ihtiyat kuvveti olarak bu vatana kazandırmakla beraber komünistin manevî tahribatına karşı şimdiye kadar Rus'un Amerika ve İngiliz'e karşı tecavüzünden ziyade, bin senelik adavetinden dolayı en evvel bize tecavüz etmesi adavetinin muktezası iken, o tecavüzü durduran, şübhesiz hakaik-i Kur'aniye ve imaniyedir. Öyle ise bu vatanda her şeyden evvel o acib kuvvete karşı hakaik-i Kur'aniye ve imaniyeyi bilfiil elde tutup dinsizliğin önüne kuvvetli bir Sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'anî yapılması lâzım ve elzemdir. Çünki dinsizlik Rus'u, şimdiye kadar yarı Çin'i ve yarı Avrupa'yı istila ettiği halde; bize karşı tecavüz ettirmeyip tevkif ettiren, hakaik-i imaniye ve Kur'aniyedir. Yoksa Ruslar'ın tahribat nev'inden manevî kuvvetlerine karşı, adliyenin binden birine maddî ceza vermesiyle; serserilere ve fakirlere, zenginlerin malını peşkeş çeken ve hevesli gençlere ehl-i namusun kızlarını ve ailelerini mubah kılan ve az bir zamanda Avrupa'nın yarısını elde eden bir kuvvete karşı, ancak ve ancak manevî bombalar lâzım ki, o da hakaik-i Kur'aniye ve imaniye atom bombası olup o dehşetli solculuk

(Emirdağ Lâhikası-2 71)

“Birinci Nümune: Medrese usûlünce hiç olmazsa onbeş sene tahsil-i ilim lâzım geliyor ki hakaik-i diniye ve ulûm-u İslâmiye tam elde edilsin. O zamanda Said'de, değil hârika bir zekâ veya bir manevî kuvvet; belki bütün istidad ve kabiliyetinin haricinde bir acib tarz ile bir-iki sene Sarf ve Nahiv mebadisini gördükten sonra üç ayda acib bir tarzda kırk-elli kitabı güya okumuş ve icazet almış gibi bir halet göründü.

(Emirdağ Lâhikası-2 73)

“Mukaddeme: Kırk seneye yakın siyaseti terkettiğimden ve ekser hayatım bir nevi inzivada geçtiğinden, hayat-ı içtimaiye ve siyasiye ile meşgul olmadığımdan büyük bir tehlikeyi göremiyordum. Bugünlerde o tehlikenin hem millet-i İslâmiyeye ve hem de bu memleket ve hükûmet-i İslâmiyeye büyük bir zarar vermeye zemin hazırlamakta olduğunu hissettim. Mecburiyetle, İslâmiyet milliyeti ve hâkimiyeti ve memleketin selâmeti için çalışan ehl-i siyaset ve cem'iyet-i beşeriyeye hamiyet ile çalışanlar için bana manevî bir ihtar edildiğinden üç noktayı beyan edeceğim:

(Emirdağ Lâhikası-2 81)

“Birinci Sualleri: Ne için eskiden hürriyetin başında siyasetle hararetle meşgul oluyordun? Bu kırk seneye yakındır ki, bütün bütün terk ettin?

(Emirdağ Lâhikası-2 98)

“İkinci Sual: Sen eskiden şarktaki bedevi aşairde seyahat ettiğin vakit, onları medeniyet ve terakkiyata çok teşvik ediyordun. Neden, kırk seneye yakındır, medeniyet-i hazıradan "mimsiz" diyerek hayat-ı içtimaiyeden çekildin, inzivaya sokuldun?

(Emirdağ Lâhikası-2 99)

“Hem onlardan bir yaşındaki masumu, kırk yaşındaki lâkayd bir adama tercih etmeye sebeb, bunlar günahsız ve samimî bir alâka göstermesinden elbette onları sevk eden bir hakikat var. Ben de o cihetten onları büyüklere temenna ettiğim gibi, onların temennalarına ciddî mukabele ediyorum.

(Emirdağ Lâhikası-2 103)

“Evvelâ: Hürriyetin üçüncü senesinde aşairler arasında meşrutiyet-i meşruayı aşaire tam bildirmek ve kabul ettirmek için Ertuş aşairi içinde hususan Küdan ve Mamhuran'a verdiği ders ve 1329'da Matbaa-i Ebuzziya'da tab'edilen, kırkbir sene evvel tab' edilmiş fakat maatteessüf yirmi-otuz seneden beri arıyordum, bulamamıştım. Bu defa birisi bir nüsha bulup bana göndermiş. Ben de Eski Said kafasını alıp ve Yeni Said'in sünuhatıyla dikkatle mütalaa ettim. Anladım ki, Eski Said acib bir hiss-i kabl-el vuku' ile otuz-kırk sene sonra şimdi vukua gelen vukuat-ı maddiye ve maneviyeyi hissetmiş. Ve bedevi Ekrad aşairi perdesi arkasında, bu zamanın medenî perdesini kendilerine maske yapan ve vatanperverlik perdesi altında dinsiz ve hakikî bedevi ve hakikî mürteci; yani bu milleti, İslâmiyet'ten evvelki âdetlerine sevkeden hainleri görmüş gibi onlarla konuşup başlarına vuruyor.

(Emirdağ Lâhikası-2 110)

“Bu Osmanlı ülkesinde büyük bir parlak nur çıkacak, hattâ hürriyetten evvel pek çok defa talebelere teselli vermek için "Bir nur çıkacak, gördüğümüz bütün fenalıklara karşı bu vatana saadet temin edecek" diyordu. İşte kırk sene sonra Risale-i Nur o hakikatı kör gözlere dahi gösterdi.

(Emirdağ Lâhikası-2 111)

“Bir adam kabir kapısında seksenden geçmiş, kırk seneden beri kendisini inzivaya alıştırmış, yirmisekiz seneden beri tecrid-i mutlak ve hapis ve nefiy içinde bütün bütün dünyadan küsmüş, otuzbeş sene gazeteleri okumamış, dinlememiş, mukabelesiz ömründe hediye kabul etmemiş, en yakın akrabasından hattâ kardeşinden hiç mukabelesiz birşey kabul etmemiş, hürmetten, teveccüh-ü nâstan kaçmak için halklarla görüşmemek için zaruret olmadan kendine düstur yapmış. Ve bütün dostların medihlerini kendi şahsına almayarak, ya Nurcuların heyetine, ya Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsine havale etmiş. Ve dermiş: "Ben lâyık değilim. Haddim de değil. Ben bir hizmetkârım, çekirdek gibi çürüdüm gittim. Risale-i Nur ise, Kur'an-ı Hakîm'in tefsiridir, manasıdır."

(Emirdağ Lâhikası-2 133)

“Elmas kılıncı hükmündeki iman-ı billah ve vahdaniyet-i İlahiye hüccetleriyle parça parça eden ve o nur eserleri şimdi âlem-i İslâm'ın büyük merkezlerinde kemal-i takdir ve istihsanla neşredilen ve geçen sene Türkiye'yi ziyarete gelen Pakistan'lı bir vekil, kırk-elli üniversite talebesine:

(Emirdağ Lâhikası-2 139)

“Türk milletinin dünyaya örnek olmuş kahraman ecdadının yerinde İslâmiyet hakikatlarına sarılarak yine Kur'anın bayrakdarlığı vazifesiyle istikbalin kıt'alarında hâkim-i manevî olacağını hissedebilirler. Bu çok yüksek ve çok ehemmiyetli hakikatları tam anlayabilmek için, Bediüzzaman'ın bundan kırk sene evvel 1327'de Şam'da Câmi-ül Emevî'de, içinde yüz ehl-i ilim bulunan onbin kişilik bir cemaata hitaben irad buyurdukları Hutbe-i Şamiye eserini okumak lâzımdır. Şimdi o eserin tercümesini yapmak lütfunda bulunan o aziz zât, o zamanda perişan ve esaret altında bulunan İslâm âlemine pek azîm müjdelerle medeniyetin seyyiatı hasenesine galib gelmesine mukabil, istikbalde İslâmiyet'in kuvvetiyle medeniyetin mehasini galebe ederek Şems-i İslâmiyet'in büyük milletler ve kıt'alar üzerinde hâkim olacağını beyan ve isbat ederek haber veriyor.

(Emirdağ Lâhikası-2 142)

"Ey bu Câmi-ül Emevî'deki kardeşlerim gibi âlem-i İslâmın câmi-i kebirinde olan kardeşlerim! Siz de ibret alınız. Bu kırkbeş senedeki hâdisattan ibret alınız. Tam aklınızı başınıza alınız. Ey mütefekkir ve akıl sahibi ve kendini münevver telakki edenler! Hasıl-ı kelâm: Biz Kur'an şakirdleri olan Müslümanlar, bürhana tâbi' oluyoruz; akıl ve fikir ve kalbimizle hakaik-i imaniyeye giriyoruz. Başka dinlerin tâbileri gibi ruhbanı taklid için bürhanı bırakmıyoruz. Onun için akıl ve ilim ve fen hükmettiği istikbalde, elbette bürhan-ı aklîye istinad eden ve bütün hükümlerini akla

tesbit ettiren Kur'an hükmedecek."

(Emirdağ Lâhikası-2 143)

"Evet şimdi olmasa da otuz-kırk sene sonra fen ve hakikî marifet ve medeniyetin mehasini o üç kuvveti tam techiz edip, cihazatını verip o dokuz mani'leri mağlub edip dağıtmak için taharri-i hakikat meyelanını ve insaf ve muhabbet-i insaniyeyi o dokuz düşman taifesinin cephesine göndermiş, inşâallah yarım asır sonra onları darmadağın edecek."

(Emirdağ Lâhikası-2 143)

"Hem de İslâmiyet güneşinin tutulmasına (inkisafına) ve beşeri tenvir etmesine mümanaat eden perdeler açılmaya başlamışlar. O mümanaat edenler çekilmeye başlıyorlar. Kırkbeş sene evvel o fecrin emaresi göründü. 71'de fecr-i sadıkı başladı veya başlayacak."

(Emirdağ Lâhikası-2 143)

Hem hakikaten ömrü kırkıncı sene-yi devriyesinde müdhiş bir tarzdaki maddî ve manevî hastalıklarıma her bir ricasında ruha ve kalbe binler nur-u tevhidi ve ziya-yı teselliyi serpen İhtiyarlar Risalesi,

(Emirdağ Lâhikası-2 149)

Sâniyen: Kur'anın Arabî bir tefsiri ve Risale-i Nur'un Arabî Mesnevî-i Şerifi olan ve Zülfikar büyüklüğünde ve altunla yazılmağa lâyık bir mecmua dahi inşâallah teksir edilecek. Bu çok hârika ve pek ehemmiyetli ve gayet mühim ve herbir bahsi birer kitab ve birer risale olacak derecede gayet îcazkâr olan ve kırk sene evvel te'lif edilen bu eserleri, o zamanın hakikî ve meşhur ve büyük ülema ve meşayihi de tam takdir ve tahsin etmişler. Ve o risalelerden birtek risale hakkında "Bu bir katre değil, bir bahrdir" diyerek fevkalâdeliğini izhar etmekle beraber tam anlamaktan da âciz olduklarını idrak etmişler. Risale-i Nur'un bu gayet mühim iki işini müjde ederim. Muvaffak olunması için dualarınızı bekleriz. Umumunuza pekçok selâm eder, muvaffakıyetler dileriz.

(Emirdağ Lâhikası-2 160)

“Birisi: Birinci kanun-u esasîye muhalif olarak, bir câni yüzünden kırk masumu kesmiş, bir köyü

de yakmış. Bu derecede bir istibdad-ı mutlak, her nefsin zevkine geçecek memuriyete bir hâkimiyet suretinde rüşvet vererek, dindar hürriyetperverlere hücum ediliyor.

(Emirdağ Lâhikası-2 173)

“Bu acib tahribata ve bu iki kuvvetli muarızlara karşı; kırk sahabe ile dünyanın kırk devletine karşı meydan-ı muarazaya çıkan ve galebe eden ve bin dörtyüz sene zarfında ve her asırda üçyüz-dörtyüz milyon şakirdi bulunan hakikat-ı Kur'aniyenin sarsılmaz kuvvetine dayanmak ve onun içindeki dünyevî ve uhrevî saadet-i ebediyenin zevklerine o cazibedar hakikatla beraber nokta-i istinad yapmak, o mezkûr muarızlarınıza ve hem dâhil ve

(Emirdağ Lâhikası-2 174)

Ekser hayatım inzivada geçtiği gibi, otuz-kırk senedir tarassud ve taarruza maruz kaldığımdan, zaruretsiz sohbet etmekten çekinip tevahhuş ediyorum. Hem eskiden beri maddî ve manevî hediyeler bana ağır geliyordu. Hem şimdi ziyaretçiler, dostlar çoğalmış;

(Emirdağ Lâhikası-2 187)

“Otuz-kırk seneden beri inzivada tecrid, hastalık ve hapis gibi sebeblerle zaruret olmadıkça insanlarla görüşmeye tahammülü olmadığı için hariçten gelen dostlarını daima hatırlarını kırarak onları geri çevirmesi ve akşamdan ertesi gününün sabahına kadar hizmetçileri dahi yanına kabul etmemesi öyle bir hakikattır ki, bu kadar zahir ve gözle görünen bu hakikat karşısında başka bir söz söylemeye lüzum yoktur.

(Emirdağ Lâhikası-2 197)

“Ben elli-altmış senedir küfr-ü mutlaka karşı imana hizmet etmek ve küfr-ü mutlakın neticesi olan anarşilikten milleti kurtarmak için bütün kuvvetimle iman hizmetindeki ihlasın neticesi olan asayişi muhafaza ile, bir cani yüzünden on masumu zulümden kurtarmak için rahatımı, şerefimi, haysiyetimi hattâ lüzum olsa hayatımı feda etmekle herbir tazyikata, manasız, lüzumsuz şeylere karşı sabır ve tahammül ettim. İşte benim otuz-kırk senedir bu hizmet-i imaniye için, benim hakkımda habbeyi kubbe yapıp bir bardak suda fırtına çıkarıp beni taciz ettikleri halde, sırf hizmet-i imaniyenin bir neticesi olan asayiş için sabır ve tahammül ettim. Bir misali:

(Emirdağ Lâhikası-2 199)

“Birincisi: Komünist, dinsizlik cereyanı. Bu cereyan yüzde otuz-kırk adama zarar verebilir.

(Emirdağ Lâhikası-2 208)

“Nazilli'ye hiç gitmemiş olan, orada bir kimseyi tanımayan, kırk seneden beri "Eûzü billahi mineşşeytani vessiyase" deyip, siyasetle alâkasını kesen, yalnız ve yalnız Kur'an ve iman hakikatlarıyla imanı kurtarmak davasına ömrünü hasreden, bunun haricinde dünyevî şeylerle alâkadar olmayan, seksenyedi yaşında, daima yatakta olan, zehirli hastalıkların tesiratıyla ölüm nöbetleri geçirip "Kabir kapısındayım" diyen ve sükûnet ve istirahata pek muhtaç olan Said Nursî gibi bir İslâm müellifini böyle siyasî iftiralarla mevzubahs etmek; çok vecihlerle vicdansızlıktır, müdhiş bir gaddarlıktır, âdi bir yalancılık derekesine sukuttur.

(Emirdağ Lâhikası-2 219)

“İkincisi: Onbeş sene benim yanımda okumuş ve yirmi seneye yakın müftülük etmiş ve kırk seneden beri birtek defadan başka görmediğim ve bütün kardeşlerim, akrabalarım içinde hayatta bir o kalmış olan kardeşimi ve çocuklarını ziyaret etmek ve onlarla görüşmek.

(Emirdağ Lâhikası-2 220)

“Hiç olmazsa Konya'da iki-üç gün kalmak zarurî iken mecburî olarak bir saat içinde namazımı kılıp dönmüşüm. Fakat orada bana birdenbire öyle bir vaziyet verildi ki, bütün gazetelerde neşrettiler. Kırk senedir bir defadan başka görüşmediğim kardeşimin evine dahi gidip görüşemediğim ve konuşamadığım halde, sanki binler adamlarla görüşmüşüm gibi muamele gördüm.

(Emirdağ Lâhikası-2 221)

“Evvelâ: Sizlerin Pakistan ve Irak'la gayet muvaffakıyetkârane ittifakını, bu millete kemal-i samimiyetle, sürur ve ferah ile kazanmanızı bütün ruh u canımızla tebrik ediyoruz. Bu ittifakınızı, inşâallah dörtyüz milyon İslâm'ın sulh-u umumiyesine ve selâmet-i ammenin teminine kat'î bir mukaddeme olarak ruhumda hissettim. Ve namaz tesbihatındaki kuvvetli bir ihtar ile bunu size yazmaya mecbur kaldım. Otuz-kırk seneden beri dünyayı ve siyaseti terkettiğim halde, şiddetli bir alâka ile bu ihtar-ı kalbînin sebebi: Elli seneden beri imanı kurtarmak için gayet kısa bir yolu bulan ve Kur'anın bu zamanda bir mu'cize-i maneviyesi olan Risale-i Nur'un Arabistan ve Pakistan'da her yerden daha ziyade tesiratı olduğu ve makbul olması, hattâ aldığımız habere

göre, mahkemece tesbit edilen mikdarın üç misli Risale-i Nur'un talebelerinin o havalide bulunmalarıdır. Bu sır için âhir hayatımda kabir kapısında bu netice-i azîmeyi görmek ve beyan etmeye ruhen mecbur oldum.

(Emirdağ Lâhikası-2 222)

"Otuz-kırk sene bu tazyikatımda, hukukullah manasında olan hukuk-u amme namındaki vazifelerle muvazzaf olan savcılar ekser hapislerimde, nefyimde şiddetlerini gördüğüm halde onlara karşı bir hiddet, bir küsmek bana gelmiyordu.

(Emirdağ Lâhikası-2 238)

“Sâniyen: Benim bu seyahatlerimde kat'iyyen siyasetle alâkamın olmadığına bir delil; kırk seneden beri siyaseti terkettiğimden, yalnız ve yalnız Kur'anın bu zamana tam muvafık bir tefsiri olan Risale-i Nur küfr-ü mutlakı kırdığı için anarşistliğe ve tahribatçı cereyanlara

(Emirdağ Lâhikası-2 239)

“Kırk sene evvel bir başkumandan beni bir parça dünyaya alıştırmak için bazı kumandanları, hattâ hocaları benim yanıma gönderdi. Onlar dediler: "Biz şimdi mecburuz. “Eddarurati tubihul mahzurat”kaidesiyle Avrupa'nın bazı usûllerini, medeniyetin îcablarını taklide mecburuz." dediler. Ben de dedim: "Çok aldanmışsınız. Zaruret sû'-i ihtiyardan gelse kat'iyyen doğru değildir, haramı helâl etmez. Sû'-i ihtiyardan gelmezse, yani zaruret haram yoluyla olmamış ise, zararı yok. Meselâ: Bir adam sû'-i ihtiyarı ile haram bir tarzda kendini sarhoş etse ve sarhoşlukla bir cinayet yapsa; hüküm aleyhine cari olur, mazur sayılmaz, ceza görür. Çünki sû'-i ihtiyarı ile bu zaruret meydana gelmiştir. Fakat bir meczub çocuk cezbe halinde birisini vursa mazurdur, ceza görmez. Çünki ihtiyarı dâhilinde değildir." İşte, ben o kumandana ve hocalara dedim: Ekmek yemek, yaşamak gibi zarurî ihtiyaçlar haricinde başka hangi zaruret var? Sû'-i ihtiyardan, gayr-ı meşru meyillerden ve haram muamelelerden tevellüd eden hareketler, haramı helâl etmeye medar olamazlar. Sinema, tiyatro, dans gibi şeylerde tiryaki olmuş ise, mutlak zaruret olmadığı ve sû'-i ihtiyardan geldiği için, haramı helâl etmeye sebeb olamaz. Kanun-u beşerî de bu noktaları nazara almış ki; ihtiyar haricinde zaruret-i kat'iyye ile,

(Emirdağ Lâhikası-2 242)

“Evvelâ : Nurun fevkalâde has şâkirdleri, "Sikke-i Gaybiye" müştemilâtiyle, o evliya-yı meşhûreden, kırk günde bir def'a ekmek yeyip kırk gün yemeyen Osman-ı Hâlidî'nin sarih ihbarı ve evlâdlarına vasiyeti ile ve Ispartanın meşhur ehl-i kalb âlimlerinden Topal Şükrü'nün zâhir

haber vermesiyle çok ehemmiyetli bir hakikatı dâva edip, fakat iki iltibas içinde bu bîçâre, ehemmiyetsiz kardeşleri Said'e bin derece ziyade hisse vermişler. On senedenberi kanaatlarını tâdile çalıştığım halde, o bahadır kardeşler kanaatlarında ileri gidiyorlar. Evet onlar, Onsekizinci Mektuptaki iki ehl-i kalb çobanın macerası gibi, hak bir hakikatı görmüşler, fakat tâbire muhtaçtır. O hakikat da şudur:

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 9)

“kırkbir Yâsin-i Şerif oku." Muhacir Hâfız Ahmed Efendi (R.H.) bir kamışa okudu. O kamışı suya koydular. Daha yağmur alâmeti görünmezken, ikindi namazı vaktinde, üstadımız daima îtimad ettiği bir hâtırasına binaen Muhacir Hâfız Ahmed Efendiye (R.H.) söyledi ki: "Yâsinler tılsımı açtı, yağmur gelecek." Aynı gecede evvelce yağmadığı Barla dairesi içine öyle yağdı ki, üstadımızın odasının altındaki Çoban Ahmedin bahçesindeki duvar yağmurdan yıkıldı. Halbuki Karaca Ahmed Sultanın arkasında ve deniz kenarında balık avlamakla meşgul olan Şem'i ile arkadaşları bir damla yağmur görmediler. İşte bu hâdise kat'iyyen delâlet ediyor ki, o yağmur hizmet-i Kur'an ile münasebetdardır. O rahmet-i âmme içinde bir hususiyet var. Sûre-i Yâsin, anahtar ve şefaatçı oldu ve yağmur kâfi miktarda yağdı.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 20)

“Ve bir de Risale-i Nurun takviye-i din hakkında hizmetine işaret eden bir diğer hâdise şudur ki: Ispartanın mühim bir âliminin takriben otuz-kırk sene evvel yazdığı istikbale dâir kasidesinin fıkraları, Risale-i Nura tam tevafuk ediyor ve Risale-i Nuru gösteriyor. Şöyle ki:

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 24)

“Şimdi benim kanaatım geliyor ki, bu zat, otuzüç senesinden sonra Risale-i Nur'u Isparta'nın imdadına çağırıyor. "Ey avn-i Şeriat! Ey Muhyi-d-din yetiş!" diyor. Yâni vefatından takriben otuzüç sene sonra Şeriata ve dinin şeairine, Isparta'ya yetişecek bir nuru çağırıyor. Cenâb-ı Hak duasını kabul etmiş ki, vefatından otuz-kırk sene sonra Risale-i Nur o vazifeyi görmüş.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 25)

“Yüksek ve ciddî irşadlarınızla adım atmağı en büyük bir maksad bilen talebeleriniz, son zamanlarda şâyân-ı şükran bir vaziyete girdiler. Hulûsi-i sâni, beş-on arkadaşiyle; Hâfız Ali, civarındaki yirmi-yirmibeş arkadaşiyle; mübârekler, otuz-otuzbeş refikleriyle ve bilhassa Hacı Hafız Köyünde Ahmedler ve Mehmedlerin çok hâlis gayretleriyle umumiyet itibariyle hem hiç mübalâğasız bin kalemle, belki daha fazla; en geride kalan Ispartada ise kahraman Rüşdünün

ve risaleleri kendine tamamen yazan Mehmed Zühdünün ve Küçük Ali'nin ve Osman Nuri gibi fa'al talebelerin gayret ve himmetleriyle otuz ile kırk arasında, hattâ bir cihette mümtaziyet kazanan Mehmed Zühdünün Küçük Hâfız Ali gibi hem Risalet-ün-Nuru yazarak, hem kendi evinde yüz elli kadar çocuğu serbest olarak üç aydanberi okutmasiyle ve civarında diğer köylerde bulunan onbeş yirmişer arkadaşlariyle talebeleriniz, Kur'ânî hizmetlerinde gayretli bir surette çalışmaktadırlar. Mübâreklerin yazdıkları gibi, dört köyde dört ay zarfında elifba okumayan kırk-elli adam, Risalet-ün-Nuru mükemmel yazmağa muvaffak olmaları harika bir keramet-i Risalet-ün-Nur olduğuna kanaatımız geldi.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 43)

“Milâslı Mehmed Efendi, "Bir karyede bin kalemle Nura sarılan kardeşlerimizin köyündeki faaliyeti biraz mübalâğalı görmüşler. Ben onun tahkiki için geldim" dedi. Risalet-ün-Nurun bir kerameti idi ki, bu köyün kıymetli, fa'al bir talebesi Marangoz Ahmed yanımda idi. Ben dedim: Vâkıa ben bu köye gitmedim, kardeşlerimden soruyorum, onlar da diyordu: "Kadın-erkek, çoluk-çocuk, Risalet-ün-Nuru yazan bin kalem vardır." Sonra Marangoz Ahmed dedi ki: "Bizim köyümüz, üçyüz elli hanedir. İki hoca, bir hacı, üç adamdan başka bütün evlerimize Risalet-ün-Nur girmiştir. Kadınlara, kız çocuklarına varıncaya kadar yazıyorlar. Hattâ ümmîlerden -kırk yaşından yukarı- yazı yazan on kadar kardeşimiz vardır" cevabında bulundu. Milâslı Mehmed Efendi bu faaliyete hayran oldu.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 46)

“Sâniyen: Isparta'nın Yenice Mahallesinden ve kardeşlerimizden Nuri tarafından merhum mumaileyh Ahmed Efendiden "Pederiniz, benim evlâdımdan birisi o müceddidle mükâleme ve musafahada olacaktır, demiş, nasıldır?" diye sorulmuş. Cevaben Ahmed Efendi merhumun "Evet doğrudur. Ben onunla görüştüm" cevabında bulunması, işbu keşfiyat ve beyanata medar olmuştur. Müşarünileyh Osman-ı Hâlidî Hazretlerinin müstesna tesbihat ve tahmidatının biri âyet-i kerîmesinin fazl u tevfikına sığınarak Isparta'nın cenubunda, dağda Sidre nam mevkide erbaîn eyyâm-ı mübarekesini tes'id ve hasr-ı tesbihata niyetle kırk günlük iaşeye tahsis ettiği ki, herbir gün için elli dirhem mikdarında bir bezdirme ekmeğinden kırk tane olan bir tahsisatı bir-iki günde yer ve kırk günde daha yemek yemeden o mevki-i mahsusada imrar-ı evkat ve tesbihatta bulunurlar. İkmalinde, geri avdetlerinde mübarek dudakları birbirine yapışır, bıçakla tekrar açarlar. Biraz ileride şu asr-ı hâzırın uğradığı

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 47)

“İkincisi: Nasılki çok mübarek ve kudsî büyük bir zat, gayet fakir ve muhtaç bir adama ümid edilmediği bir tarzda iltifatkârâne bir kabda bâzı kâğıtlara sarılı bir hediye ihsan etse, elbette o bîçâre adam, o pek büyük zâta karşı hediyesinin binler mislinden fazla teşekkür etmek ister. Ve

bin o hediye kadar kıymetli bulunan o hediye ile gösterilen iltifata karşı ne kadar teşekkürde israf ve ifrat da etse, makbûldür. Ve o çok mübarek zâtın hediyesine sardığı kâğıtları da teberrük deyip şeker gibi yese, hattâ o hediye içindeki cevizlerin kabuklarını da teberrük deyip ekmek gibi yese, başına koysa, israf olmadığı gibi, Risalet-ün-Nur yüzünde irade-i âmmede inayet-i hâssa iltifatı, tevafuk zarfiyle ihsan edilmiş. Elbette tevafuka dair tafsilat, tasvirat fiilî teşekküratın bir nev'idir, ve sevincin ve minnetdarlığın heyecanlı bir tereşşuhatıdır. Evet, böyle bir zâtın iltifatını gösteren maddî kırk para ihsanına karşı, kırk bin liraya değer iltifatına karşı ne kadar teşekkür eylese, israf değil.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 49)

“Hakikatlı bir Lâtife : Sultan Süleyman-ı Kanunî, kesretli kırk çeşme sularını İstanbul'a getirdiği vakit, Şeyh-ül-İslâm Zenbilli Ali Efendi ona demiş: "Hilâf-ı şeriat kanunları Avrupa'dan getirdiğin cihetle, İstanbul'a öyle bir bok sıçdın ki; o getirdiğin suların cümlesi üzerinden akıp geçse yüz senede temizliyemez."

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 161)

“Bu rü'yânın şimdiki tâbiri çıkmadan bir iki saat evvel, Feyzi ile Emin'in gösterdikleri tâbir dahi hakdır, ehemmiyetlidir. Hem bu medar-ı sürur ve ferah olan hediye-i Nuriyeyi bir hiss-i kablelvuku' ile benim ruhum tam hissetmiş, akla haber vermemiş idi ki, o gelmeden iki gün evvel Feyzi ve Emin'in fıkrasında beyan edilen rü'yayı gördüğüm gecenin gününde sabahtan akşama kadar ve ikinci gününde kısmen hiç görmediğim bir tarzda bir sevinç, bir sürur hissedip mütemadiyen bir bahane ile ferahımı izhar edip otuz-kırk def'a tebessüm ile güldüm. Hem ben, hem Feyzi taaccüb ve hayret ettik. Otuz günde bir def'a gülmiyen, bir günde otuz def'a gülmek bizleri hayrette bıraktı. (Sikke-i Tasdik-i Gaybî 173)

“Aynen bu mâsum küçük şâkirdler gibi Risalet-ün-Nurun câzibedar dairesine giren ümmî ihtiyarların dahi kırk-elli yaşından sonra Risalet-ün-Nurun hâtırı için yazıya başlayıp yazdıkları kırk-elli parçayı iki-üç mecmua içinde dercettik. Bu ümmî ihtiyarların ve kısmen çoban ve efelerin bu zamanda bu acib şerait içinde herşey'e tercihan Risale-i Nura bu suretle çalışmaları gösteriyor ki: Bu zamanda Risalet-ün-Nura ekmekten ziyade ihtiyaç var ki; harmancılar, çiftçiler, çobanlar, yörük efeleri, hâcât-ı zaruriyeden ziyade Risale-in-Nura çalışmaları, Risalet-ün-Nur'un hakkaniyetini gösteriyorlar.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybî 177)

(“Bu hocalar kırk kadar sual sorarlar. Umumuna cevab verdikten sonra her nasılsa Molla

Said bir sualin cevabını yanlış söylediği halde karşısındakiler doğru telâkki ederek tasdik etmişlerdi. Meclis dağılınca Molla Said hatırlar, hemen arkalarından koşarak:

(Tarihçe-i Hayat 41)

“Molla Said, Bitliste iken on beş - on altı yaşlarında idi. Henüz sinn-i bülûğa vâsıl olmuştu. O zamana kadar bütün malûmatı sünuhat kabilinden olduğu için uzun uzadıya mütalâaya lüzum görmezdi. Fakat o zaman sinn-i bülûğa vâsıl olduğundan mı veyahut siyasete karıştığından mı, her nedense eski sünuhat yavaş yavaş kaybolmağa başladı. Bunun üzerine her türlü fenne ait eserleri tetkike koyuldu. Bilhassa Din-i İslâma vârid olan şek ve şüpheleri reddetmek için "Metâli" ve "Mevâkıf" nam eserler ile ulûm-u âliye () (Sarf, Nahiv, Mantık vesaire) ve âliyeye () (Tefsir ve İlm-i Kelâm) a dair kırk kadar kitabı iki sene zarfında hıfzeyledi. Hattâ, her gün okumak şartiyle, hıfzettiği kitabların üç ayda bir kere devrine muvaffak oluyordu. (Tarihçe-i Hayat 45)

“Birincisi, Kur'anın çok sür'atle okunması bir hürmetsizlik olmasın diye; ikincisi, Kur'an hakaikının hıfzının daha ziyade lüzumu var diye kalbine gelmiş. Onun için Kur'an hakaikının anahtarı olacak ve şüpehata karşı muhafaza ve mukabele edecek hikmet ve fünun-u İslâmiyeye dair kırk risaleyi iki senede hıfzına aldı. Her gün bir parça ezberden okumak suretiyle, hepsini üç ayda ancak devrediyordu.

(Tarihçe-i Hayat 45)

“(Hâşiye): Bediüzzamanın çok genç yaşındaki bu vukufiyeti, onun istikbaldeki çok muazzam hizmet-i Kur'aniye ve İslâmiyesi için hazırlanmasını te'min etmiştir. Bu kanaatını o zaman izhar ettiğinden otuz - kırk sene sonra, İlm-i Kelâmda bir teceddüd yapan Risale-i Nur külliyatının te'lifine Cenab-ı Hak muvaffak eylemiştir.

(Tarihçe-i Hayat 46 *Haşiye 1)

Altıncı, yedinci mâniler: Bizdeki istibdat ve şeriatın muhalefetinden gelen sû-i ahlâkımız mümânaat ediyordular. Bir şahısdaki münferid istibdat kuvveti şimdi zevâl bulması, cemaat ve

komitenin dehşetli istibdatlarının otuz-kırk sene sonra zevâl bulmasına işaret etmekle ve hamiyet-i İslâmiyenin şiddetli feveraniyle ve sû-i ahlâkın çirkin neticeleri görünmesiyle bu iki mâni de zevâl buluyor ve bulmaya başlamış. İnşâallah tam zevâl bulacak.

(Tarihçe-i Hayat 91)

“Evet, şimdi olmasa da otuz-kırk sene sonra fen ve hakikî mârifet ve medeniyetin mehâsini, bu üç kuvveti tam techiz edip, cihazatını verip, o sekiz mânileri mağlûp edip dağıtmak için taharri-i hakikat meyelânını ve insafı ve muhabbet-i insaniyeti, o sekiz düşman taifesinin sekiz cephesine göndermiş, şimdi onları kaçırmaya başlamış. İnşâallah, yarım asır sonra onları darmadağın edecek. Evet, meşhurdur ki: En kat'î fazilet odur ki, düşmanları dahi o faziletin tasdikine şehadet etsin.

(Tarihçe-i Hayat 92)

“Ey bu Câmi-i Emevîdeki kardeşlerim ve kırk-elli sene sonra Âlem-i İslâm mescid-i kebîrindeki dörtyüz milyon ehl-i iman olan ihvanımız! Necat yalnız sıdkla, doğrulukla olur. Urvetülvüska, sıdkdır. Yâni en muhkem ve onunla bağlanacak zincir doğruluktur. Amma; maslahat için kizb ise, zaman onu neshetmiştir.

(Tarihçe-i Hayat 96)

“(Hâşiye): Ey kardeşlerim! Kırk beş sene evvel Saidin bu dersinden anlaşılıyor ki: O Said siyasetle, içtimaiyat-ı İslâmiye ile ziyade alâkadardır. Fakat sakın zannetmeyiniz ki, O, dini siyasete âlet veya vesile yapmak mesleğinde gitmiş. Hâşa! Belki o, bütün kuvvetiyle siyaseti dine âlet ediyormuş. Ve derdi ki: "Dinin bir hakikatını, bin siyasete tercih ederim." Evet o zamanda kırk elli sene evvel hissetmiş ki: Bazı münafık zındıkların, siyaseti dinsizliğe âlet etmeye teşebbüs niyetlerine ve fikirlerine mukabil; o da bütün kuvvetiyle siyaseti İslâmiyetin hakaikine bir hizmetkâr, bir âlet yapmaya çalışmış. Fakat o zamandan yirmi sene sonra gördü ki: O gizli münafık zındıkların garblılaşmak bahanesiyle siyaseti dinsizliğe âlet yapmalarına mukabil; bir kısım dindar ehl-i siyaset, dini, siyaset-i İslâmiyeye âlet etmeye çalışmışlardı. İslâmiyet güneşi, yerdeki ışıklara âlet ve tabi olamaz; ve âlet yapmak, İslâmiyetin kıymetini tenzil etmektir, büyük bir cinayettir. Hattâ Eski Said o çeşit siyaset tarafgirliğinden gördü ki: Bir sâlih âlim, kendi fikr-i siyasîsine muvafık bir münafığı hararetle sena etti. Siyasetine muhalif bir sâlih hocayı tenkid ve tefsik eti. Eski Said ona dedi: "Bir şeytan senin fikrine yardım etse, rahmet okutacaksın. Senin fikr-i siyasiyene muhalif bir melek olsa, lânet edeceksin." Bunun için, Eski Said "Eûzü billahi mineşşeytani vessiyase" dedi, otuzbeş senedenberi (şimdi kırk beş sene oldu) siyaseti terketti. (Hâşiye -1)

(Tarihçe-i Hayat 96 *Haşiye 1)

“İşte bu mezkûr hakikat içindir ki; bu zamanda, hususan kırk elli sene sonra; seyyie, fenalık, işliyenin üstünde kalmaz; belki, milyonlar nüfus-u İslâmiyenin hukukuna tecavüz olur. Kırk elli sene sonra çok misalleri görülecek.

(Tarihçe-i Hayat 97)

“Ey bu sözlerimi dinliyen bu Câmi-i Emevîdeki kardeşler ve kırk - elli sene sonra Âlem-i İslâm câmiindeki ihvan-ı müslimîn!

(Tarihçe-i Hayat 98)

“Ey bu camideki kardeşlerim ve kırk-elli sene sonraki Âlem-i İslâm mescid-i kebîrindeki ihvanlarım!

(Tarihçe-i Hayat 98)

“- Hususan - ey muazzam ve büyük ve tam intibaha gelmiş veya gelecek olan Araplar! En evvel bu sözlerle sizinle konuşuyorum. Çünkü, bizim ve bütün İslâm taifelerinin üstadları, imamları ve İslâmiyetin mücahidleri sizlerdiniz. Sonra muazzam Türk milleti, o kudsî vazifenize tam yardım ettiler. Onun için; tenbellikle, günahınız büyüktür ve iyiliğiniz ve haseneniz de gayet büyük ve ulvîdir. Hususan kırk elli sene sonra Arap taifeleri, Cemahir-i Müttefika-i Amerika gibi en ulvî bir vaziyete girmeye, esarette kalan hâkimiyet-i İslâmiyeyi eski zaman gibi Küre-i Arzın nısfında, belki ekserisinde tesisine muvaffak olmanızı rahmet-i İlâhiyeden kuvvetle bekliyoruz. Bir kıyamet çabuk kopmazsa inşâallah nesl-i âti görecek.

(Tarihçe-i Hayat 98)

“Bediüzzaman Kafkas cephesinde Enver Paşa ve fırka kumandanının hayranlıkla takdir ettikleri hizmet-i cihadiyeyi yaptıktan sonra, Rus kuvvetlerinin ilerlemesinden dolayı Van'a çekildi. Van'ın tahliyesi ve Rusların hücumu sırasında, bir kısım talebeleriyle Van kal'asında şehit oluncaya kadar müdafaaya kat'î karar verdikleri halde, geri çekilen Van Valisi Cevdet Beyin ısrariyle, Vastan kasabasına çekildi. Vali, kaymakam, ahali ve asker Bitlis tarafına çekilirken, bir alay Kazak süvarisi Vastan üzerine hücum etmişti. Molla Said, Van'dan kaçan ahalinin mal ve çoluk çocuklarının düşman eline geçmemesi için otuz kırk kadar kaçamamış asker ve bir kısım

talebeleriyle o Kazaklara karşı koymuş ve hepsinin kurtulmasını sağlamıştır. Hattâ, hücum eden Kazaklara dehşet vermek için, geceleyin onların üstündeki yüksek bir tepeye hücum tarzında çıkıyor; gûya büyük bir imdat kuvveti gelmiş zannettirerek, Kazakları oyalayıp ilerletmiyordu. Böylelikle, Vastan'ın Rus istilâsından kurtulmasına sebep olmuştur.

(Tarihçe-i Hayat 107)

"Harb-i Umumîyi gören, ihtiyardır. Gûya sırrına mazhar olarak öyle günlerdir ki; çocukları ihtiyarlandırdığı cihetle, kırk yaşında iken, kendimi seksen yaşında bir vaziyette buldum. O karanlıklı uzun gece ve hazin gurbet, hazin vaziyet içinde hayattan bir meyusiyet geldi. Aczime, yalnızlığıma baktım; ümidim kesildi. O hâlette iken Kur'ân-ı Hakîmden imdat geldi. Dilim - dedi; kalbim de ağlayarak dedi...(Tarihçe-i Hayat 119)

"– Mukaddemesi, üç mühim erkân-ı İslâmiyedeki ihmâlimizdir: Salât, Savm, Zekât. Zira, yirmi dört saatten yalnız bir saati, beş namaz için Hâlık Taalâ bizden istedi. Tenbellik ettik. Beş sene yirmi dört saat talim, meşakkat, tahrik ile bir nevi namaz kıldırdı. Hem senede yalnız bir ay oruç için nefsimizden istedi. Nefsimize acıdık. Keffareten beş sene oruç tutturdu. On'dan, kırktan yalnız biri, ihsan ettiği maldan zekât istedi. Buhl ettik, zulmettik. O da bizden müterâkim zekâtı aldı. El cezâu mincinsi'l-ameli.

(Tarihçe-i Hayat 134)

"(Hâşiye): Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin İstanbul'da ve bir kısmını bilâhare Ankara'da tab' ile neşrettiği o zamanki eserleri, kırk sene sonra "Arabî Mesnevi-i Nuriye" ismiyle bir arada bir mecmua halinde neşredildi. İşte bu Mesnevi-i Nuriyenin mukaddemesinde bu eserler hakkında diyor:

(Tarihçe-i Hayat 135 *Haşiye 1)

"Üstad Bediüzzaman Said Nursî'nin Şarkî Anadoluda dünyaya gelişinden itibaren geçirdiği hayat safhalarını buraya kadar birer birer gördük, temaşa ettik. Şimdi; geçen kırk-elli senelik hayatının neticesi ve meyvesi hükmünde, tarihin pek ender kaydettiği cihan vüs'atindeki muazzam bir dâvaya giriyoruz. Bütün maddî ve manevî zulmetleri izale edip, âlemi nuriyle ziyalandıracak olan Risale-i Nur meydana çıkıyor; dünya ilim ve irfan sahasına Türkiye'den bir

güneş doğuyor!

(Tarihçe-i Hayat 150)

“Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Barla'da sekiz sene kadar kalmıştır. Ekseri zamanlarını kırlarda, bağ ve bahçelerde geçiriyordu. İki-üç saat kadar uzaklıktaki tenha dağlara veya bağlara çekilir, Nur Risalelerini te'lif eder; bir taraftan da te'lif ettiği risaleler Isparta ve havâlisinde el yazısiyle istinsah edilip kendisine gönderildiğinde bunları tashih ederdi. Bir gün içinde; hem tashihat yapar, hem gidip gelme dört-beş saat süren yerlere yaya olarak gider, hem aynı günün üç dört saatini te'lifata hasreder ve hem de, çok zaman yemeğini kendisi hazırlardı. O zamanlarda kırk yerde, risaleler, Risale-i Nura müştak ilk talebeler tarafından el yazısiyle çoğaltılıyordu. Üstad bu kitabları sırtına yüklenir; dağ, bağ veya kırlara kadar gider, orada tashihini yapar, evine gelirdi. Nefye mahkûm edilerek, zamanın en dehşetli zulmüne mâruz bırakılmış ve kimse ile görüşmesine müsaade edilmemişti. Fakat o, bu yokluk içinde tükenmez bir varlığa kavuşmuştu. Çünki o, Âlem-i İslâm ve insaniyeti tenvir ve irşad edecek Kur'andan gelen iman hakikatlarını te'lif ediyor ve aynı zamanda neşrediyordu. Bütün meşgalesini, te'lif etmekte olduğu eserlere hasretmişti. Bir gün gelecek bu eserler Anadoluya yayılacak, Âlem-i İslâm merkezlerine gidecek, ehl-i siyasetin nazar-ı dikkatini celbedecek ve o zaman, Âlem-i İslâmın asırlardır bayrakdarlığını yapmış bir millet içerisinde yerleştirilmek istenen dinsizlik, imansızlık ideolojilerini parçalayacak; son asırların dalâlet tâğutlarının şahs-ı manevîsinden ibaret olan ehl-i küfür,

(Tarihçe-i Hayat 165)

“Binbaşı Merhum Asım Bey isticvab edildi; eğer doğru dese, Üstadına zarar gelir ve eğer yalan dese, kırk senelik namuskârane ve müstakimane askerliğinin haysiyetine çok ağır gelir diye düşünüp, "Ya Rab, canımı al!" diyerek on dakikada teslim-i ruh eyledi. İstikamet şehidi oldu. Ve dünyada hiçbir kanunun hata diyemiyeceği bir muavenet-i hayriyeye ve bir tasdike hata tevehhüm edenlerin çirkin hatalarına kurban oldu. Evet; Risale-i Nur'dan tam ders alan, bir su içer gibi, kolayca terhis tezkeresi telâkki ettiği ecel şerbetini içer. Eğer benden sonra dünyada kalan kardeşlerimin teellümlerini düşünmeseydim, ben de, âlicenap kardeşim Asım Bey gibi "Yâ Rab! Canımı da al." diyecektim. Her ne ise. Benim sebeb-i ittihamımdan olan:

(Tarihçe-i Hayat 222)

“On sene zarfında yüz banknot ile idare eden ve günde, bazan kırk para ile geçinen ve yetmiş yamalı bir abayı yedi sene giyen bir adam hakkında: "Nereden para alıp yaşıyorsun ve teşkilât yapıyorsun?" diyenler, ne kadar insaftan uzak düştüklerini ehl-i insaf anlar.

(Tarihçe-i Hayat 227)

“Hem, hey'et-i hâkimenin ellerinde bulunan otuz - kırk kitabımı; hususan İktisad, İhtiyarlar, Hastalar Risalelerini işhad ediyorum ki: Türk Milletinin beşten dört kısmını teşkil eden musibetzede, fakirler ve hastalar ve dindar müttakiler taifelerine bin Türkçü kadar hizmet eden o kitablar, Kürdlerin ellerinde değil, belki Türk gençlerinin ellerindedirler. Hey'et-i hâkimenin müsaadesiyle, bizi bu belâya sokan ve hükûmetin mühim bazı erkânını iğfal eden ve milliyetperverlik perdesi altında entrikaları çeviren mülhid zalimlere derim:

(Tarihçe-i Hayat 229)

“Ey efendiler! Benim hakkımda tesbit edilmeyen ve tesbit edilse dahi bir suç teşkil etmeyen ve suç olsa bile yalnız beni mes'ul eden bir madde yüzünden, kırktan fazla Türkün en kıymettar gençlerini ve en muhterem ihtiyarlarını, büyük bir cinayet işlemişler gibi bu belâya atmak, milliyetperverlik midir

(Tarihçe-i Hayat 229)

“Üstadla tanışmamız kırk seneyi geçti. O zamanlar hemen her gün idarehaneye gelir; Âkif'ler, Naim'ler, Ferid'ler, İzmirli'lerle birlikte saatlerce tatlı tatlı musahabelerde bulunurduk. Üstad, kendine mahsus şivesiyle yüksek ilmî meselelerden konuşur, onun, konuşmasındaki celâdet ve şehamet bizi de heyecanlandırırdı. Harikulâde fıtrî bir zekâ, İlâhî bir mevhibe. E

(Tarihçe-i Hayat 626)

Eski zaman Garp feylesoflarının çözemedikleri ve yeni zaman feylesoflarının da: "Felsefe henüz bunu halledememiştir" dedikleri düğümler, Risale-i Nur'da, Kur'ânın feyziyle keşf ve halledilerek aklen ve mantıkan ispat edilmiştir. Şarkın dâhî hükemalarının kırk sahifede anlatmaya çalıştıkları müşküller, Risale-i Nur'un bir sahifesinde veciz bir şekilde ifade edilmiştir.

(Tarihçe-i Hayat 696)

“Bediüzzaman, kırk - elli senedenberi, yalnız Âlem-i İslâmda değil, bütün dünyaca tanınmış mümtaz bir şahsiyettir. Kendisi, küçük yaşındanberi ilim sahasında ilzam edilmemiş olduğundan; gerek dahilde ve gerekse hariçte nazarlar üzerine çevrilmiştir. Âlem-i İslâmın ilim merkezi olan Cami-ül-Ezher, onun mertebe-i ilmini ve yüksek zekâsını Üniversite Rektörü Şeyh

Bahîd gibi müdakkik âlimler vasıtasiyle idrak ederken, müsbet ilimlerdeki derin vukufu da bütün dünyaya yayılıyordu. Mısır matbuatında "Fatîn-ül-Asr" diye tavsif edilerek hakkında makaleler neşrediliyordu. Kendisi, bundan kırkbeş - elli sene önce, Şam'da, içinde yüz ehl-i ilim bulunan onbin kişilik muazzam bir cemaata Cami-ül-Emevî'de irad ettiği mühim bir hutbede, Âlem-i İslâmın geri kalış sebeplerini ve nasıl ilerleyebileceğini izah ederek, Âlem-i İslâmın ittifakının ne kadar zarurî olduğunu beyan etmişti.

(Tarihçe-i Hayat 710)

“Bu geçen kırk yıl zarfındaki inkılâb-ı zaman dolayısıyle müstağrak olarak uzaklara düşmüş bulunmaklığım hasebiyle, sıhhat ve afiyetinizden bîhaber kalmış daima vücud-u muhtereminizi soruşturmak, birinci emel ve arzularımdan idi. Cenab-ı Hak Hazretlerine çok şükür, bu günlerde muhterem kardeşimiz Subay Tayyib İranlı vasıtasiyle sıhhat haberlerinizi aldığımdan son derece memnun ve mütehassis oldum. Kadir-i Zülcelâl Din-i Mübin-i İslâmın hizmet

(Tarihçe-i Hayat 733)

“Evet istikbal bu davaların bir kısmını tasfiye edecektir. Fakat tamam tasfiyesi ise âhirette görülecektir. Şöyle: Eşhastan kat'-ı nazar, nev'î ve umumî hüsn ve hakkın meydan-ı galebesi istikbaldir. Biz ölsek, milletimiz bâkidir. Kırk sene ile razı değiliz. En ekall bin sene galebeyi isteriz. (Muhakemat 41)

İrşad ve İşaret: Tarih ve siyer ve âsâr nokta-i nazarından dikkat olunursa; Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm dört yaşından kırk yaşına kadar, lâsiyyema şe'ni, ahlâkı ve hileyi dışarıya atmakta olan hararet-i gariziyenin şiddet-i iltihabı zamanında, kemal-i istikametle ve kemal-i metanetle ve tamam-ı ıttırad-ı ahval ile ve müsavat ve müvazenet-i etvar ile ve nihayet-i iffet ile ve hiçbir hali mesturiyeti muhafaza etmeyen -lasiyyema öyle ehl-i inada karşı- bir hileyi îma etmemekle beraber yaşadığı nazara alınırsa, sonra istimrar-ı ahlâkının zamanı olan kırk seneden sonra o inkılab-ı azîm nazara alınırsa; haktan geldiğini ve hakikat olduğunu tasdik etmezse, nefsine levmetsin... Zira zihninde bir sofestaî gizlenmiş olacaktır. (Muhakemat 147)

****

“Sual: Bir çok duanın kırk gün okunması bildiriliyor. Kırk günün önemi nedir?

CEVAP:

Kırk sayısı, çoğunluğu bildiren işlerde asgari en büyük sayıdır. Bir duayı çok okumak istenirse, en az kırk kere okumalıdır.

Beş vakit namaz, sünnetleri ile beraber kırk rekattır. Fatiha, beş vakit namazın, her rekatında okunur. Böylece, her gün en az, kırk kere okunur.

Tırnak kesmek, koltuk, kasık temizlemeyi kırk günden fazla geciktirmek günah olur. Müslüman olan akrabayı ziyaret etmeli, kırk günü geçirmemelidir. (S. Ebediyye)

Kırk gün sabah namazının sünneti ile farzı arasında kırk bir kere Fatiha okunur. Besmelenin sonundaki Mimi Fatihanın Lam harfi ile birlikte okunur. [Yani (Rahimilhamdü) denir.] Sonra yapılan dua kabul olur. Suya üfleyip hasta veya büyülenmiş kimseye içirilirse, [eceli gelmemiş olan hasta] şifa bulur ve büyü çözülür. (Tefsir-i Azizi)

Kur'an-ı kerimi kırk günde bir hatmetmek, müstehabdır. (Şir’a)

Kırk sayısı ile ilgili hadis-i şeriflerden bazıları şu mealdedir:

(Her gece kırk âyet okuyan gafillerden yazılmaz.) [Beyheki]

(Kırk kişi bir cemaattir. Bir ölüye duâ ederlerse Allahü teâlâ, o ölüyü affeder.) [Buhari]

(Şirkten uzak kırk mümin, bir müslümanın cenaze namazını kılarsa, Allahü teâlâ, muhakkak o müminlerin dualarını kabul ederek, o ölüyü affeder.) [Müslim, Ebu Davud]

(Kırk gün içinde bir ilim sohbetinde bulunmayan kimsenin kalbi kararır. Büyük günah işlemeye başlar. Çünkü ilim kalbe hayat verir. İlimsiz ibadet olmaz.

İlimsiz ibadetin faydası olmaz!) [Hazanet-ür-rivayat, Müjdeci Mek.]

(Bir âlim, bir şehirden gelip geçse, onun ayak basmasının hürmetine, oradaki kabristandan kırk gün azap kaldırılır.) [R. Nasıhin]

(Kırk gün ihlasla İslamiyet'e uyanın kalbini Allahü teâlâ hikmetle doldurur.) [Ebu Nuaym]

(Kırk gün helal yiyenin kalbini Allahü teâlâ nur ile doldurur. Kalbine, nehirler gibi hikmet akıtır. Dünya sevgisini, kalbinden giderir.) [Ebu Nuaym]

(Lohusa kadın kırk gün geçtiği halde, kan devam ederse, artık özürlü sayılır.) [Hakim]

(Kırk gün sabah namazının ilk tekbirine yetişene iki berat yazılır: Cehennemden kurtuluş beratı ile münafıklıktan eminlik beratı.) [Ebu-ş-şeyh]

(İlk tekbire yetişerek, kırk gün cemaatle beş vakit namaz kılana Cennet vacib olur.) [Ebu Ya'la]

(Aldığı gıda maddelerini, pahalanınca satmak için, kırk gün saklayan, hepsini fakirlere parasız dağıtsa, günahını ödeyemez.) [Deylemi]

(Fal baktıran, falcıya inanmasa da, kırk gün namazı kabul olmaz.) [Müslim]

(Bir lokma haram yiyenin, kırk gün duası kabul olmaz.) [Taberani]

(Haktan batılı veya hidayetten dalaleti red için, ilimden bir konu öğrenmek niyetiyle evinden çıkan kimse, bir abidin kırk yıllık ibadeti gibi ecir alır.) [Deylemi]

([Kırklar denilen] Ebdaller kırk kişidir. Bunların bereketi ile düşmana galip gelirsiniz ve belâdan kurtulursunuz.) [İbni Asakir]

(Yeryüzünde her zaman kırk [evliya] bulunur. Her biri İbrahim aleyhisselam gibi bereketlidir. Bunların bereketi ile yağmur yağar.) [Taberani]

(Her peygamber Süleyman aleyhisselamdan kırk yıl önce Cennete girer. Fakir de, zenginlerden, sâlihler de diğerlerinden kırk yıl önce Cennete girer.) [Taberani]

(Hz. İsa, yer yüzüne inince kırk yıl yaşayacaktır.) [İ. Ahmed]

(Allah için kırk gün nöbet tutanın, bütün günâhları temizlenir.) [Taberani]

(Komşuluk dört taraftan kırk evdir.) [İ. Hibban]

(Allahü teâlânın rızası için, helâli ve haramı açıklayan, kırk hadisi ümmetime bildiren, âlim olarak haşr olur.) [Ebu Nuaym] (İslam âlimleri, buna uymak için, (Kırk hadis) ismi ile hadis kitapları yazmışlardır.)

(Allah için hicret edenler, diğerlerinden kırk yıl önce Cennete girer.) [Taberani]

(Bir âmâyı elinden tutup kırk adım götürene Cennet vacip olur.) [Taberani]

(Altın ve gümüşün zekatı kırkta birdir.) [Tirmizi]

(Cenazeyi kırk adım taşıyanın kırk büyük günahı af olur.)

(Bir hasta, la ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minezzâlimin kırk defa okursa, Şehit olarak vefat eder. Şifa bulursa, günahları af olur) (Necat-ül-musalli)

(Kırk yaşını geçtiği halde hayırlı işleri, [sevapları], kötü işlerinden [günahlarından] ziyade olmayan kişi, Cehenneme hazırlansın.) [İ. Gazali]

(Kırk yaşına girdiği halde, günahlarına tevbe etmeyenin yüzünü şeytan sıvazlayıp, "Bu artık iflah olmaz" der.) [İ. Gazali]

(Bir lokma haram yiyenin, kırk gün duası kabul olmaz.) [Taberani]

(Şarap içenin namazı kırk gün kabul olmaz.) [Tirmizi,

Nesai]

(Namazı kabul olmaz) demek, namazı boşa gider demek değildir. Namaz borcundan kurtulur, namaz kılmakla kavuşacağı büyük sevaptan mahrum kalır demektir. Namaz kılanın, günahları bırakması kolaylaşır. İçki içen de namaza devam etmelidir.

İmanla ölmek için şu duayı günde kırk kere okumalıdır:

(Ya hayyü ya kayyum ya zelcelali vel ikram, ya la ilahe illa ente.)”(Muktebes)